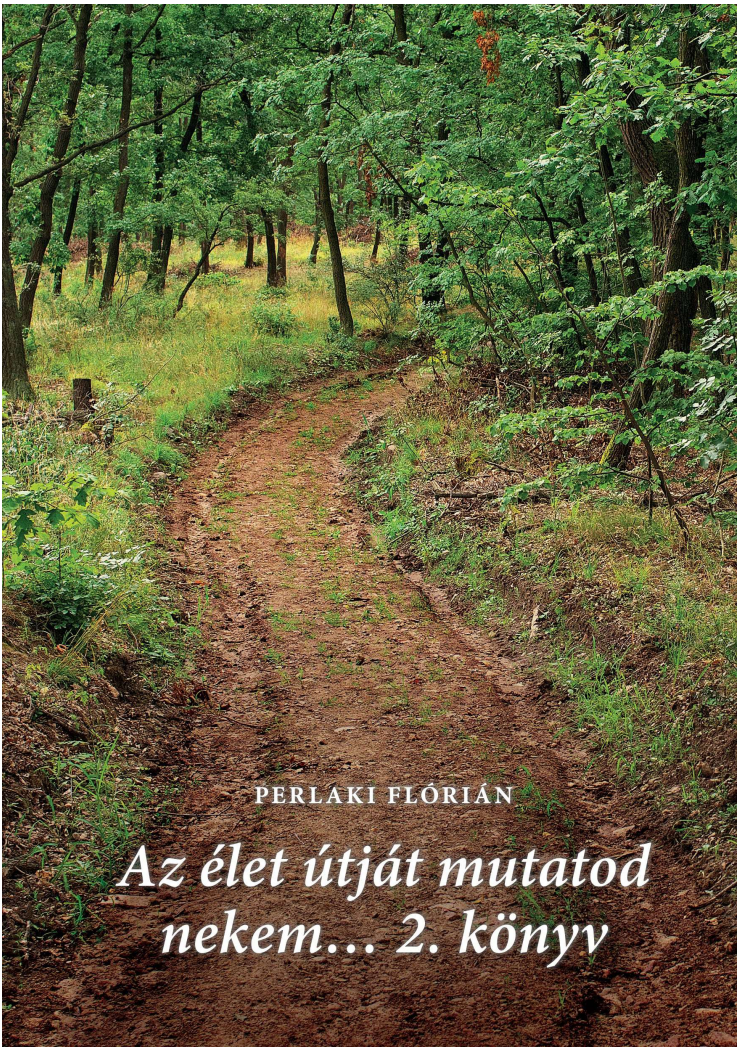
PERLAKI FLÓRIÁN
Az élet útját mutatod nekem... 2. könyv

Ajánlás

Perlaki Flórián első könyve – az *Életem üzenete* – 61 000 példányban talált gazdára és szolgálta az érdeklődő hívők- és nem hívők (minden jó szándékú ember) életvezetését, lelki javát. Az azóta eltelt évek beszédeinek rendkívül gazdag gyűjteményéből két újabb csokrot kaptunk. 2024. februárjában jelent meg *Az élet útját mutatod nekem…* című gyűjtemény első könyve, most pedig a 2. könyvet nyújtjuk át az olvasóknak.

Felmerülhet a kérdés: vajon miért időszerű, értékes- és érvényes ennyit írni, beszélni? Tényleg van új mondanivalója? Lehetséges az, hogyan és miért, hogy a sok-sok szó, mondat, gondolat nem erodálódik, nem „használódik el", nem válik unalmassá…?

Igen, lehetséges. Mégpedig azért, mert ezek a gondolatok, üzenetek, szavak és mondatok, nem elméleti gondolati felépítmények – lennének azok bármilyen briliáns-bravúrosak is – hanem az élet, és főleg a nagybetűs „ÉLET" (Jézus mondta: „Én vagyok az ÉLET") titkairól, törvényszerűségeiről szólnak, közvetítenek, tanúskodnak.

Sőt onnan, abból (Belőle – Jézusból) tárnak föl „életbevágóan" fontos – egészen személyes és egészen közösségi – üzeneteket. Egyszerű, közvetlen nyelvezettel, stílusban- és módon. Nyitott fülű (szívű- és lelkű) olvasás, elmélyedés esetén személyes életünket belülről megújító, értelmesebbé, értékesebbé, hitelesebbé (valódibbá, Krisztusibbá) tevő, boldogító erőt ad.

Ezért ezek a beszédek – a maguk lehetőségei, keretei között – hordozzák is ezt a megújító, az Isteni ÉLET-be beoltó, bevezető világosságot és erőt. Úgy szólítanak- és hívnak meg bennünket, mint ahogyan Jézus korában Ő maga hívta tanítványait, és mindenkit, aki jó szándékkal, nyitott lélekkel hallgatta, fordult Felé.

Ferenczy Zoltán

Perlaki Flórián atya eddig megjelent könyvei:

Életem üzenete; Budapest, 2017.
Il messaggio della mia vita; (Életem üzenete, olasz nyelven)
Poruka moga života; (Életem üzenete, horvát nyelven)
Életem üzenete; e-könyv változatok. (PDF, EPUB, MOBI)
Életem üzenete; hangoskönyv változat, Flórián atya hangjával, magyar nyelven
Poruka moga života; audio knjiga (Horvát nyelvű hangoskönyv változat)
Az élet útját mutatod nekem…; Budapest, 2024.
Az élet útját mutatod nekem… 2. könyv; Budapest, 2024.

Valamennyi könyv – beleértve a hangos könyveket is – ingyenesen olvasható ill. hallgatható és letölthető az alábbi helyről:

https://szuzanyam.hu/forras.html#09

PERLAKI FLÓRIÁN

Az élet útját mutatod nekem…
2. könyv

PERLAKI FLÓRIÁN

Az élet útját mutatod nekem…
2. könyv

A szerző magánkiadása

Budapest
2024

PERLAKI FLÓRIÁN:
AZ ÉLET ÚTJÁT MUTATOD NEKEM…
2. KÖNYV

2024 © **Perlaki Flórián** – minden jog fenntartva.
Jogtulajdonos: © **Perlaki Flórián**

Köszönöm a könyv megjelentetéséhez nyújtott segítséget
Dr. Hegyi Ferencnek és **Ferenczy Zoltánnak.**

ISBN 978-615-02-0609-7

Nyomdai előállítás: **Lombos Nyomda Kft.**
Felelős vezető: **Juhász Péter** ügyvezető

Jókívánság Mária lelkületével

Az új évi köszöntésekben jót kívánunk egymásnak, mindenkinek. Hogy sikerüljön minden szép és jó, amit szeretne… De az újévben mi, hívők is kitűzünk célokat, amelyeket meg akarunk valósítani. Mi hívők szent célokat. Mi papok például a plébánia felvirágoztatását szeretnénk előmozdítani. Többen jöjjenek templomba, több legyen a hittanos, minél szebb programokat tudjunk csinálni. A híveket is meghívjuk erre. Legyen a mi plébániánk egy minta plébánia. Ez önmagában mind igazán szent cél. De ha jobban belegondolunk, biztos az, hogy a legjobbat akarjuk?

Újév napján az Egyház az Istenanyát állítja elénk segítőként és példaképként. A Szűzanyának az volt a célja, hogy szolgáljon. Szolgálta Jézust, szent fiát. Azért, hogy Jézus minden szempontból kiteljesedjen. Mária nem lett az egyház vezetője, nem alapított szerzetesrendeket, nem járta be a fél világot térítőkörutakon, nem épített templomokat. Mégis Jézus minden eredményében mindenki másnál hatékonyabban közreműködött. Mária célja az volt, hogy mást szolgált. Isten akarata szerint Jézust szolgálta.

De nem csak Máriának, hanem minden édesanyának abban áll a célja és a nagysága, hogy szolgálja a

gyermekét. Az anya legfontosabb célja nem az, hogy ő maga nagy dolgokat valósítson meg. A gyermeke naggyá tétele a célja. Hány anya lemondott a felsőfokú tanulmányairól, a jó állásáról, a sportsikereiről, a kényelmes életről azért, hogy gyermekét a teljesebb életre, a még nagyobb eredményességre segítse. Az anya célja gyermeke sikere. Az anya nagysága, eredménye abban áll, hogy mást szolgál: a Gyermekét szolgálja.

Egy gyereknek mire van szüksége? Az alábbi kis történet segíthet ezt jobban megérteni.

Egy jó hírű kutyatenyésztő hirdetést adott fel, hogy kilenc kölyökkutya van eladó. A sok érdeklődő mellett egy kisfiú is megjelent. Csókolom, bácsi! Szeretnék egy kiskutyát venni. Meg szabad nézni őket? Természetesen. Gyere velem és megmutatom őket, hogy válassz közülük. Ahogy szólt a kutyusoknak, azok mindjárt szaladtak is elő házukból. Tele voltak élettel, vidáman előzgették egymást. De egy a sok közül lemaradva botorkált ki a házikóból. Szegényke nem tudott úgy futni, mert sántának született. A kisfiú meglátta és felcsillant a szeme. Őt kérem, kiáltotta. A gazda csodálkozva mondta, hogy aranyos tőled, de ez soha nem fog úgy futni, mint a többiek. Nem tud majd veled úgy játszani, ahogy szeretnéd. Erre a kisfiú felhúzta a nadrágszárát. A tenyésztő döbbenten látta, hogy a kisfiú-

nak lábprotézise van. Erre megfogta a sánta kiskutyát és a kisfiú kezébe tette. Neked adom ajándékba. Nem kell érte fizetni. A kisfiúnak nem a legjobb kutyára volt szüksége. Szolgálni azt jelenti, hogy nem azt adjuk neki, ami objektíve a legjobb. Azt adjuk a másiknak, ami neki ott és akkor személy szerint a legjobb.

Térjünk vissza saját legszentebb törekvéseinkhez. Először is: hogyan apostolkodunk? Kigondoljuk a legszebb, leghatékonyabb módot és utána mindenkit próbálunk ebbe a feladatba belekapcsolni. A legnagyobb jó szándékkal tesszük, de mégis az történik, hogy mindenkit ebbe a legszentebbnek gondolt saját feladatba akarunk belekapcsolni. Más szavakkal: mindenkit a magunk terveibe, szolgálatába akarunk állítani. Azért, hogy azt a legjobb dolgot szolgálják, amit mi annak látunk. A lehető legjobb szándékkal, de már nem mi szolgálunk, hanem a saját szolgálatunkba állítunk másokat. Már nem vagyunk igazán Mária útján.

Ennek következtében jön a tudat: mi a legjobbat adjuk a híveinknek. A másik plébánián nem ezt csinálják. Akaratlanul is rivalizálásba kerülünk. Ez a rivalizálás automatikusan átszáll a hívekre is. Nem tudatosan, nem bevallottan, de már rivalizálásban vagyunk a többi plébániával. Hol csinálják jobban, hol vannak

a nagyobb eredmények. Hol van több hívő, több hittanos, látványosabb rendezvény…

Hol a hiba? Hogyan lehet kiküszöbölni a versengést? Úgy, hogy folyamatosan szolgálni akarunk. Ez a szolgálni akarás mindenkire vonatkozik.

Mit jelent szolgálni? Nem a legjobb dolgokat akarom, hanem azt, ami a másiknak a konkrét esetben a legjobban a javát szolgálja.

Jézus első csodájakor nem a legszentebb Oltáriszentséget adta az embereknek, hanem egy profán mulatság közben a szégyentől mentette meg a házigazdákat. Kánában borrá változtatta a vizet. Amikor Jézus megkezdte működését, akkor nem a keresztséget szolgáltatta ki az embereknek, hanem gyógyította az evilági betegségeiket. Amikor az emberek megtapasztalták azt, hogy Jézus szolgálja őket, akkor már nyitottá váltak arra a végtelenül nagyobb ajándékra, amit Jézus akart adni nekik. Az isteni életre.

Újévi törekvésünk tehát ne az legyen, hogy sikereket, eredményeket érjünk el – még a legszentebbeket sem – hanem az legyen, hogy másokat szolgáljunk. Ugyanakkor vegyük észre azt, mikor adhatjuk a legértékesebb ajándékot. Nekünk ugyanis végtelenül nagyobb ajándékunk van, amit adnunk kell. És ez maga Krisztus.

Újévi jókívánságom tehát ez: Kis Máriaként mindenkit szolgálni akarjunk.

Úgy éljünk, mint akinek hatalma van

A mai Evangéliumban azt hallottuk, hogy Jézus úgy tanított, mint akinek hatalma van. Aztán pedig meggyógyított egy tisztátalan lélektől megszállt embert. Jézus tehát úgy tanított és úgy élt, mint akinek hatalma van. Jézus ma bennünk él tovább. Nekünk úgy kell élnünk, mint akinek hatalma van.

Volt egy nagyon hitelesen, szépen élő plébánosom, akinek ez volt a szavajárása: Az élet ilyen. Ez azt jelentette, hogy bizony mi az élet hatalmas sodrásában nem tehetünk semmit, csak azt, hogy saját kis életünket szépen éljük. Nagyon tiszteletre méltó élet az ilyen. Ráadásul rendkívül sokat köszönhetek ennek az elöljárómnak, de nekünk nem jelentéktelen pontként kell élnünk, hanem úgy, mint akinek hatalma van. Mint akinek a természetfeletti erőkön is és minden felett hatalmunk van. Hogyan? Néhány példát mondok erre.

Amikor a trolin utazom, vagy éppen gyalog megyek át a hídon, számtalan ember elsuhan mellettem. Látok kerékpárosokat, akik sietnek, anyukákat kis

gyerekekkel, időseket... Ahány felvillanó kép, ahány ember, annyi lehetőség számomra, hogy áldást adjak. Hatalmam van arra, hogy hitem mértéke szerint a Gonoszlélektől megszabadítsam azokat, akik erre rászorulnak. Hatalmam van az Istent lehozni rájuk. De ez nem csak lehetőség. Jézus minden keresztényt ezért küld a világba, hogy ezzel a hatalommal megszabadítsuk az embereket a Gonosztól és Istent ajándékozzuk nekik.

A közelmúltban plébániai napot tartottunk az egyik templomunkban, de ugyanaz nap egy hatvan fős zarándok csoport is érkezett Temesvárról a másik templomunkba. Itt én voltam a házigazda. Nem lehettem ott egyszerre mindkét helyen. Ezért az ottani programokra elküldtem magam helyett a Szűzanyát. Hiszem azt, hogy mérhetetlenül jobban jártak annál, mint ha én is velük lettem volna. Imám által hatalmam van a kegyelmek sokszoros kiárasztására.

Érkeznek a meghívások szép és szent dolgokra. Jó egy évvel ezelőtt meghívott egy volt katonatársam, hogy tartsak lelkigyakorlatot az egyházmegyéjükben. Úgy láttam, hogy nem vállalhatom el. De azt kértem a Szűzanyától, hogy Ő menjen el helyettem és száz annyit adjon, mint amit én adni tudnék. Néhány hete pedig úgy éreztem, meg is láttam, hogyan teljesítette

kérésemet a Szent Szűz. Az ottani egyházmegye püspöke az egyházmegyéjük papjai és kispapjai számára kért 110 példányt a könyvemből. Azt éreztem, hogy én úgy élhetek, mint akinek hatalma van. Akkor is adhatok, amikor fizikailag nem vagyok jelen. Ez esetben a Szűzanya révén a könyveim által.

Akikkel gyakran találkozom, azokért név szerint próbálok rendszeresen imádkozni. Olyan litániaszerűen. Felsoroló imának nevezem. De az élet folyamatos elválás ismerőseinktől. Elvégezték az egyetemet, vagy egyszerűen nem járnak misére elsőáldozás után. Ekkor azt mondom a Szűzanyának, hogy ők már kimaradnak az imáimból, de csak úgy engedem el őket, ha Te átveszel mindenkit és mindent megadsz nekik, amire szükségük van. Mindazt, amit adni szeretnék, de azt is, amit elmulasztottam adni nekik ottlétük folyamán.

Egyik kedves ismerősömet temették. Szívesen elmentem volna a temetésére, de máshol kellett szolgálnom. Azt mondtam a Szűzanyának: Te vagy a szomorúak vigasztalója. Ők nekem is örültek volna, de Terád van szükségük. Különös szeretettel legyél jelen. Hiszem azt, hogy sokkalta nagyobb ajándékot adtam annál, mintha személyesen részt vettem volna a szertartáson.

A vakok intézetében a plébánia segítői nagyon szépen foglalkoznak a gondozottakkal. Énekelnek, imádkoznak velük a szentmise előtt, illetve más alkalmakkor is rendszeresen. Amikor misézni megyek, nyilván sokan örülnek annak, ha személyesen beszélgetek velük. Sokuknak mindegy, milyen ürügygyel, akár a gyónás ürügyén, de beszélgessünk. Mivel nincs lehetőség minden alkalommal végig gyóntatni őket, ezért azt kérem tőlük, hogy közösen mondják el a tökéletes bánat imáját az ottani segítőkkel. Jól ismerik, hisz a gyónásban imádkozzuk. Ez önmagában is megadja a bűnbocsánatot. Így ebben a formában is megszabadíthatjuk őket bűneiktől, akkor is, ha gyónásra akkor éppen nincs is lehetőség. Ráadásul ezt minden hívő megteheti. Ilyen formában egyszerű hívőként is hatalmunk van megszabadítanunk az embereket a bűneiktől.

Mivel számtalan olyan beteg van, aki pappal való találkozás nélkül fejezi be földi életét, igyekszem tudatosítani a hívekkel azt, hogy a tökéletes bánat imáját „reklámozzák" ismerőseik körében. Ez amolyan hatalom átadás. A bűnbocsánat adásának olyan lehetősége, amit tehát minden hívő megtehet.

Papként nem ritkán találkozom olyanokkal is, akik életük végső stádiumában vannak. Amikor mélyen

hívő, imádságos személy az illető, akkor úgymond kötök vele egy kölcsönös segítési szövetséget. Ez azt jelenti, hogy én megígérem neki, hogy imádkozom érte. Tőle pedig azt kérem, hogy Jézus és a Szűzanya mellett majd folyamatosan legyen közbenjáróm. Ha úgy érzem, hogy örülne neki, akkor konkrét ügyet is megnevezek. Ez esetben a még életben lévőkkel lépek ilyen kölcsönös segítési kapcsolatba. De lehet az elhunytakkal is.

A közelmúltban távozott egy kedves ismerősöm, aki nem volt katolikus. Közvetlenül az elmenetele előtti időben nem is találkoztam vele, csak a halálhírét hallottam. Ekkor – tehát már halála után – a tényleges segítés szándékával és hitével imádkoztam érte. Viszonzásként megkértem arra, hogy odafentről a könyvkiadásom anyagi és szervezési pártfogója legyen.

Azonban nem csak kivételes esetben kötök ilyen szövetséget. Papként gyakran celebrálok gyászmisét és végzek temetési szertartást. Minden elhunytért olyan hittel próbálok imádkozni, hogy valóban megkapja az üdvösséget. Azt mondom a Szűzanyának, hogy én addig el nem engedem, amíg Ő át nem veszi tőlem. A Szűzanya kezébe teszem, a Szűzanya szívébe írom. Ez után pedig az aktuális feladatomat, gondomat, meg-

oldhatatlannak látszó problémámat rábízom elhunyt testvéremre.

Összefoglalva: Jézus úgy tanított és élt, mint akinek hatalma van. Jézus – akinek minden fölött hatalma van – bennünk akar tovább élni. Nekünk tehát úgy kell élnünk, mint akinek hatalma van minden rossz megszüntetésére és minden jó megadására.

A leprások és a mai világ

A mai evangéliumban azt hallottuk, hogy Jézus meggyógyított egy leprást. A lepráról úgy gondoljuk, hogy az a múlt szörnyű betegsége. De hogy már főként múlt időben beszélünk róla, a leprások apostolát idézem fel. Hogyan is küzdött ő a leprások megmentéséért. (Keresztény Élet, szept. 17-i száma 11.o.)

A kezdetekről annyit: Raoul Follerau francia újságíró három hónapos körutat tett Franciaországban. Ennek a végén egymillió frankkal tért vissza Elefántcsontpartra. A következő kemény években a feltört erdőségben új város emelkedett: Adzopé. A missziós nővérek ásóval és kapával dolgoztak. Méterről méterre növelték a 15 km-re nyúlt utat. Három hidat is építettek a krokodiloktól hemzsegő mocsár fölé. Tíz

évig tartott, míg 1953-ra felépült a leprások számára a város. Fehér kőből, kis házakkal, korszerű kórházzal. A gyermekek számára iskolával és játszótérrel.

Follerau – akinek neve eközben olyan híressé vált, mint Schweitzeré, azt hitte, beteljesült küldetése. Ám éppen ekkor találkozott a lepra valódi súlyával.

A világ minden részéből – írta – betegek, orvosok, misszionáriusok árasztották el drámai és sürgető leveleikkel: Azt hiszed, hogy csak Adzopé létezik? És mi? Ránk ki gondol? Milliónyi leprás marad gondozás nélkül, segítség nélkül, szeretet nélkül. Jöjj ide és lásd. Milliónyian vannak. Ez a szám hihetetlennek tűnt számomra. Nem maradt más hátra, minthogy meggyőződjek róla, igaz-e.

Follerau nekiindult első világ-körutazásának. „Cikkcakkban bejártam Afrikát, átszeltem Ázsiát és az Indiai-óceán szigeteit. Három év alatt több, mint kétszázezer km-t tettem meg. A keresztény korszak huszadik századában leprásokat találtam börtönben, tébolydában, bezárva megszentségtelenített temetőkbe, internálva szöges dróttal körülvett sivatagban, amelyet reflektorokkal és gépfegyverekkel őriztek.

Láttam köztük csupaszokat, éhezőket, kiabálókat, kétségbeesetteket. Láttam, hogy sebeiken rajzanak a legyek. Láttam kunyhóikat. Láttam az elképzelhetet-

len borzalmak, fájdalom és kétségbeesés világát. Egy napon Ázsiában láttam, mint hal meg egy 22 éves leprás nő. Még langyos testét mérlegre tettem. Mindössze húsz kilót nyomott. Nem leprában halt meg, hanem éhen. Látták, hogy elborzadok, ezért így szóltak hozzám: meg kell értenünk, hogy ilyen a világ. Nem tudok rajta változtatni, lehetetlen. Lehetetlen? Az egyedüli lehetetlen dolog az, hogy ti, hogy én is egyáltalán tudunk még aludni és nevetni annak tudatában, hogy vannak a földön 22 éves nők, akik így halnak éhen.

Láttam olyan leprás nőt is, aki a kétségbeesés hatására eszét vesztette és végtagjainak négy csonkján forgott körbe-körbe viskója körül. Láttam egy öreg nőt, akit földhöz szegezett reszkető elefántkórja, szemközt leprás fiával, aki fáradhatatlanul lóbálta lábát, amely úgy függött rajta, mint valami hatalmas bojt. Várnak. Mit? Semmit. Csak várnak. Ha pedig valaki szégyenkezve nyújt oda nekik valami alamizsnát, meg van bennük az a jóérzés, hogy ki tudják mondani: köszönöm. Láttam ezután még másokat, sok mást is… Egy szegény falusi lányt, akinek kivénhedt macska nyalogatta a sebeit. Sebhelyeit pedig azonnal levelekkel födte be, hogy ne lássák az arra járók. Egy gyermeket, amint egerek lakmároztak belőle, noha övéi – akik fogságban tartották – jó családból valók voltak. Egy

vak nőt is, aki mindig magányosan járt kényszerű éjszakájában...

Egy beteg nő ezt magyarázta nekem: ott egy fiúcska. Ki tudja, hol az apja. Anyja meg éppen most halt meg a kórházban. Magára hagyták, én pedig nem tudok odamenni hozzá. Nincs lábam…

Pakisztánban láttam egy napon azt a leprást, aki fáradtan és leírhatatlan nyomorban érkezett hozzánk. A Himalája egy félreeső völgyéből érkezett. Gyalog tett meg ezerkétszáz kilométert, hogy találjon egy orvost. Hogy élte túl ezt az utat? El sem tudom képzelni. Egy amerikai szociológus mondta nekem: ha egy egeret kellene táplálni azzal, amit egy bengáliai ember eszik, az egér éhen halna.

Follerau a világ minden részén találkozott elgyötört misszionáriusokkal, akik ugyanolyan nyomorban élnek, mint maguk a leprások, akiket gondoztak. Egyikük a legközelebbi lakott helytől száz kilométerre telepedett le. Az oltárt négy bödön alkotta, az örökmécsest strucctojásból vájták ki. A misszionárius háza egy kerek kunyhó, csaknem nyílás nélkül és teljesen lakhatatlan állapotban. Ön odabent alszik? Kérdem az atyától. Kérdésem zavarba ejti… Igen... nem... vagyis, amikor meleg van, tábori ágyamat kihúzom a szabadba. De egyszer a betegek kiabálása

ébresztett fel: párduc, párduc! Megláttam én is. Valóban párduc volt, szaglászva körözött az ágyam körül…

És mit tett? Mit tehettem volna? Nem volt puskám. Becsuktam a szemem, miközben a bestia köröttem keringett. És aztán? Azután? Nem tehettem semmit. Nagyon fáradt voltam, mert egész nap a sűrű erdőt jártam. Most, hogy láttam, mint jár körbe mellettem, ismét elaludtam…

Itt nincsenek leprások – közölte velem szárazon Európa egyik államának külügyminisztere. Szükségtelen, hogy ön itt maradjon..." Eddig a beszámoló.

Ma már a lepra gyógyítható! Az 1980-as évek óta (amikor a kombinált gyógyszerkészítmények használatát bevezették a lepragyógyításban) több, mint 15 millió beteget sikerült meggyógyítani a Nemzetközi Lepramisszió intézményeiben világszerte! A harcnak azonban sajnos még sokáig nem lesz vége. Bár a lepra ma már gyógyítható, de orvosilag még nem megelőzhető, nincs ellene védőoltás. Leghatásosabb megelőzése a mélységes nyomor megszüntetése.

Follerau szembesítette a világot a lepra szörnyűséges problémájával, őt ünnepli a világ. Fontos is a szerepe, de igazi hősök sokan vannak. Különösképpen azok a szerzetesek igen nagy számban, akik életüket

áldozták a végtelenül magukra hagyott leprásokért. De főszereplők mindazok, akik anyagilag vagy imáikkal segítségére vannak a leprásoknak, vagy bármilyen szükséget szenvedő embertestvérüknek.

Akárhonnan Jézushoz

Hallottuk az evangéliumban, hogy Jézus azért jött, hogy aki hisz benne, el ne vesszen. Akárhonnan is érkezik, akármilyen bűnös életből, megmenekül, ha hittel Jézusra tekint. Ezzel kapcsolatos az alábbi történet is.

A hetvenes évek végén a domaszéki tanyákat látogatva végeztük a házszentelést. Egy hívő mindig előre jelezte a körzetében lakóknak, hogy mikor érkezünk. Szinte mindegyik helyen vártak bennünket. Egyszer a kísérőm egy tanya irányába mutatott és szólt, hogy oda nem kell mennünk, mert ott muzulmánok laknak. A hetvenes évek végén ilyet hallani teljesen szokatlan dolog volt. Úgy éreztem, hogy a küldetésem mindenkihez szól, meg hittem is abban, hogy nem lesz hatástalan – érdeklődtem, kikről is van szó. Hát nem sokat tudtak róluk, mert mindenki távol tartotta magát tőlük. Mondtam, hogy én találkozni akarok

velük. Be is mentünk abba a tanyába. Egy hosszú hajú fiatalember, Jóska fogadott. Jól elbeszélgettünk. Aztán máskor is ellátogattam hozzá. Korábban voltak lakótársai, szintén fiatalemberek, de ekkor már egyedül élt a tanyában.

Kiderült, hogy keleti vallásos könyveket is olvasott, de nem volt muzulmán. Egyszerűen kereste az igazságot. Megismertem az élettörténetét.

Évekkel korábban disszidált. Olaszországban egy menekült táborba került. Hónapokig barakkokban laktak és várták, hogy majd Amerikába sikerül kijutni. Valójában semmit nem csináltak, csak vártak. Rendszeresen feltörték az élelmiszer áruházat. Mindenki tudta, hogy ők voltak a tettesek, mindig ki is vizsgálták a betörést, de senki nem tett ellene semmit. Sem úgy, hogy gondoskodtak volna róluk, sem úgy, hogy megbüntetik őket.

Néhány hónap múltán 5-6 társával együtt útnak indították őket Amerikába. Ide, az álmok földjére érkezve éheztek. Próbáltak munkát találni. Jóska, aki viszonylag jól beszélt angolul, a General Motorsnál próbált szerencsét. A felvételi irodába lépve, amely egy nagy terem volt, egyetlen ügyintézőt sem talált. Kitöltött egy jelentkező lapot. Aztán, sok várakozás után egy alkalmazott fogadta. Elbeszélgetett vele. A felvé-

teli során ezzel az egyetlen emberrel találkozott. Úgy látszik megnyerte a tetszését, mert felvette szerelőnek. Az első hónap végén megkapta a fizetését, amiből kifizette az összetört kölcsön kocsi árát és az adósságait.

A munkája az automata gépek szerelése volt. Ilyesmihez egyébként nem értett, hogyan is értett volna egy ilyen soha nem látott technikához. Délelőtt 10 óra felé bementek dolgozni. Megitták a feketét és elbeszélgettek egymással. Pár óra múltán hazamentek. Időnkét sztrájkoltak. Ottléte hat esztendejében egyetlen egyszer sem romlott el semmi, tehát egyetlen alkalommal sem kellett semmit dolgoznia. Jóska, az amerikai elit szintjén züllött életet élt. Szórakozó helyekre járt. Hatalmas utazásokkal bejárta Amerika nevezetes helyeit. Így telt el hat esztendő. Ekkor nagyon elgondolkodott, hogy hova akar eljutni. Rádöbbent, hogy teljesen üres és értelmetlen az élete. Nincs senkije és nincs semmi célja. Elhatározta, hogy hazajön Magyarországra.

Barátai, akikkel együtt érkezett Amerikába, egy évig éheztek, nyomorogtak. Akkor mindig azt mondták Jóskának, hogy a pénz nem számít. Ő viszont bizonygatta, hogy azért fontos a pénz. Lassacskán a barátok is előbbre jutottak. Éppen ebben az időben már kezdtek ők is jómódban élni. Amikor Jóska elmondta, hogy haza készül, azt mondták neki, hogy „megőrül-

tél". Mindened elveszik, börtönbe kerülsz, itt meg tele vagy pénzzel. Ő azt válaszolta, hogy a pénz nem számít. Hogy mondhatsz ilyet – válaszolták megdöbbenve barátai. Te tényleg megőrültél!

Jóska tudta, hogy ha mint disszidens hazajön Magyarországra a legrosszabbakra is számíthat. Mégis mindent otthagyva hazajött. A határon a luxusautóját lefoglalták. Útvonalengedéllyel mehetett haza. Vallatták, hogy miért jött vissza. Tudta, hogy ezt kell mondania és ebben volt is igazság: a honvágy miatt. A börtönt megúszta.

Domaszéken vett egy tanyát és itt meditált, gondolkodott. Pénze azért volt, így zenész barátai hétvégeken Pestről rendszeresen lejártak hozzá a kolbászos rántottára, meg a tanyai romantikára. A szomszédok, látván a mulatozásokat meg voltak győződve, hogy egy-két hónap alatt lezüllik, és teljesen csődbe jut az élete.

Ő azonban a vallásban kereste az élete értelmét. Böjtöket tartott. Amikor a barátai látták, hogy menynyire visszafogottan él, akkor lassan elmaradoztak. Jóska a környékbeliek közül senkivel nem lépett kapcsolatba. Nem végzett földműves munkát, csak meditált. Látogatásaim hatására közel került a katolikus hithez. Vett egy motort. Mivel nem volt ismerete,

gyakorlata a motorozásban, lerobbant vele. Ez éppen a plébánia közelében történt. Természetesen segítségére voltam.

Szent István napján volt a búcsúnk ünnepe. Ekkor plébánosom komolyan beteg lett. A búcsú megszervezése váratlanul a nyakamba szakadt. Egyedül voltam a készületeknél, amikor nagy tömeg ember érkezésére kellett számítani. Jóska a motorjával jóval korábban érkezett, mint más, így beállt segíteni. Vele kettesben készítettük elő az ünnepet. Hirtelen egyedül maradtam a sok feladatban, de ő is egyedül volt az életbe való visszaindulásban.

Udvarolni kezdett egy lánynak. Munkahely után is kellett néznie. Senkije nem volt, csak én. Egyik paptestvéremnek említettem, hogy Jóska munkahelyet keres. Ez a paptestvér nem volt egy gyakorlatias ember, de hallotta, hogy a püspökségen éppen sofőrt kerestek. Beajánlotta. Ebben az időben nem volt könnyű embert találni, aki az Egyháznál mert munkát vállalni. Fel is vették és nagyon igyekezett helytállni. Ez indulásnak neki is nagyon jól jött, de a püspökség számára is jó megoldás volt.

Jóska hamarosan megnősült és gyermeket is vállaltak. Kiegyensúlyozott és vallásos családként indultak az életbe.

Jóska fizikailag is messziről, egészen Amerikából érkezett, de lelkileg talán még messzebbről. Azonban nem veszett el, mert hittel Jézusra tekintett. Mi sem veszünk el, akárhonnan érkezünk is, ha mi is hittel tekintünk Jézusra.

A feltámadás tanúságtevője

Húsvétkor a feltámadást ünnepeljük. Krisztus halálból való feltámadását, amely garanciája a mi halálból való feltámadásunknak is. De azért, hogy a feltámadás valóságát átérezzük, egy olyan evilági életről szeretnék beszélni, amely a teljes reménytelenséget jelenti, de ahonnan mégis van feltámadás egy igazán értékes és mások számára hasznos életre. Olyan valakiről, aki a sorkatonai szolgálatában is, de későbbi rokkantságában is teljes életet élt, él. A feltámadás tanúságtevője. (2018. január 27. Lugas – Az időmilliomos)

Miután az altatásból felébredt, Kardos Mihály szegedi katolikus pap, arcán békés mosollyal hallgatta végig a főorvos beszámolóját a műtétről, melynek során tőből eltávolították a jobb lábát. Tizenkét évvel korábban a bal lábát kellett amputálni. Azzal

kellett szembesülnie, hogy most már nem tud saját magáról gondoskodni, ezután mások segítségére szorul.

Kardos Mihály hajléktalanok közé költözött, a szegények életét választotta. Várják őt az egyházi elöljárók által ajánlott szeretetotthonban. Jó hírű és méltó intézményben, ahol sokan szeretnék elhelyezni idős, ápolásra szoruló hozzátartozóikat. Ahol tiszta a szoba, kényelmes fotelek állnak a tévé előtt, és a nővérek mindenkivel türelmesek. Ahol az étkezések és a tévésorozatok között észrevétlenül csorognak el a napok, míg végleg el nem kopik a hátralévő idő. Elég volt rágondolnia, és máris úgy érezte, fogyatkozni kezd körülötte a levegő.

Újra elolvasta a könyvet, a drámát, amelyet maga II. János Pál pápa írt a később általa szentté avatott Albert testvér történetéről. Albert testvér hajléktalan emberek közé költözve alapított új szerzetesi közösségeket, és szülőhazájában, Lengyelországban második Szent Ferenc néven emlegették. Élete azt követően változott meg, hogy egy háborús sérülés következtében amputálni kellett a lábát.

Kardos Mihály atya elvitette magát a Máltai Szeretetszolgálat szegedi egészségügyi centrumába, és megkérdezte, befogadnának-e egy idős férfit, akinek

mindkét lábát amputálták. Az egészségügyi centrum kicsi intézmény, mindössze tizennyolc ágya van. Ezeken a városban és a környező településeken élő súlyos beteg hajléktalan embereket ápolnak. Van, aki csak néhány hetet tölt itt, van, aki éveket. Kardos atya a középső, hétágyas terembe költözött be, az ablak melletti középső ágyat kapta. Ennek csaknem három éve.

Az idős pap a hajléktalan emberek között új feladatot talált magának. Időt szentel nekik, odafigyel rájuk, meghallgatja őket. A városban a többség elkerüli a hajléktalan embereket. Kardos atya kifejezetten keresi az alkalmat, hogy beszélgessen velük. Akinek arra van igénye, a személyzeti mosdó előtti félreeső zugban meg is gyónhat nála. Délután háromkor szentmisét mond az ebédlő belső asztalánál. Ami ehhez szükséges, azt mindent magánál tart egy kicsiny kartondobozban, a radiátor csövére akasztott szatyrában. Néha egy ember ül vele az asztalnál, néha három. Van, amikor nemcsak az intézmény lakói vesznek részt a misén, hanem a városból is bejönnek néhányan.

Nyugdíjából lakást bérel, ahol egy ideje két hajléktalan férfi él, őket a máltai intézményben ismerte meg. Miután csak egyikük tud dolgozni, ő fizeti a közüzemi számláikat is. Ha valaki megkérdezi, miért, azt válaszolja, mert így érzi helyesnek. A szegé-

nyek életét választotta, neki magának nincs szüksége pénzre.

Kardos Mihály hogyan találta meg a saját útját?

Az ötvenes években édesapját, mint a rendszer ellenségét minden állami ünnep előtt bevitték a fogdába, ő pedig egyre több időt töltött a templomban, rendszeresen ministrált a miséken. Az iskolában eljött az úttörőavatás ideje, a csapatvezető félrehívta a különös fiút, és az mondta neki: nem lehet egyszerre ministráns és úttörő is, választania kell a kettő között. Akkor ministráns leszek – vágta rá gondolkodás nélkül.

A tanárok egy része kifejezetten utazott rá, a fizikatanár például rendszerint úgy hívta ki a táblához: jöjjön, plébános úr, nézzük, hogyan boldogul ezzel a példával. (Évtizedekkel később ez a fizikatanár immár idős, beteg emberként bocsánatot kért Kardos Mihálytól, és azt kérdezte, megkérheti-e, hogy majd ő temesse el. Kardos Mihály megígérte neki.)

Érettségit Kecskeméten a piarista iskolában tett, utána papnevelő intézetbe jelentkezett. Szeptemberben megkezdte a tanulmányait, novemberben bevonultatták katonának.

Az egyik napon őrségből ugrasztották, a tiszt másik alegységhez szalasztotta őt valamilyen üze-

nettel. Az ottani tiszt kérdéssel várta: maga fiatal, egészséges ember, hogyan lesz meg nő nélkül? Ahogy eddig is megvoltam – mondta egyszerűen. A tiszt továbbküldte egy másik egységhez, ott újabb kérdéssel várták: hogyan egyezteti össze a hitet a tudással? Ahogy nálam okosabbak is tették, például Waltner Károly gyermekgyógyász-professzor.

A következő alegységnél a tiszt arra volt kíváncsi, vajon papként ő is megáldja-e majd a fegyvereket. Neki azt felelte, hogy nem a fegyvereket, hanem a katonákat szokta az Isten figyelmébe ajánlani az egyház. A laktanyában húsz alegység volt, mind a húszhoz elküldték, mindenhol feltettek neki egy kérdést. A végén kihallgatásra idézték, elismételtették vele minden kérdésre adott válaszát. Kardos Mihályt három hónap sorkatonaság után leszerelték.

Mielőtt visszaküldték volna a papnevelő intézetbe, a rendőrségen kihallgatták. A kihallgatást végző tiszt arra célozgatott, hogy a rendőrséget nagyon érdekelné, mi történik a papnevelő intézetben. Ő úgy tett, mint aki nem érti az alig burkolt kérdéseket, és az egyházügyi hivatalt, meg az iskola rektorát ajánlgatta a másik figyelmébe. A végén a rendőr azzal állt fel az asztaltól: úgy látom, magával nem sok dolgunk lesz.

Kardos Mihályt 1969. november 23-án szentelték pappá. Jelenleg, rokkantsága éveiben arról tesz tanúságot, hogy egy látszólagos halálból is teljes élet fakad. Így fogalmazza: „A hajléktalan emberek között jól érzem magam. Itt senki sem rohan, mindenki olyan, mint én. Időmilliomos." Én úgy fogalmazom: Ez a rokkant paptestvérem a feltámadás tanúságtevője.

Világi apostolok sikerei

Hallottuk az evangéliumi szakaszt: Az asszonyok vitték a feltámadás hírét. A mai idők világi hírvivőit látom a CitizenGo tevékenységében. A CitizenGo egy civil szervezet, mely a keresztény és emberi értékek védelmében a támogatók hozzájárulásából működik. Aláírásgyűjtési akciókkal és anyagi hozzájárulással lehet támogatni. Hihetetlenül növekszik. 8.792.916 tagjuk van világszerte, Magyarországon tízezrek támogatják. Kampányaikat 12 nyelven indítják. Köztük magyarul. A továbbiakban ők számolnak be eredményeikről.
Petr Jasek cseh misszionárius és társai kiszabadultak a szudáni börtönből! Petr Jasek 2015-ben érkezett Szudánba egy súlyos égési sérülést szenvedett

diák műtétjének támogatása ügyében, ahol letartóztatták és 20 év börtönbüntetésre ítélték kémkedés vádjával, valójában pedig keresztény hite és kapcsolatai miatt.

400.000 aláírást gyűjtöttünk össze Petr és társai védelmében! Istennek hála májusban Szudán elnöke kegyelmet gyakorolt velük kapcsolatban.

Az ENSZ Biztonsági Tanácsa végre megtette az első lépést az üldözött keresztényekért!

Számos civil szervezettel és 190.000 emberrel együtt nemzetközi felhívásban kértük meg az ENSZ döntéshozóit, hogy védelmezzék a vallásszabadságot és a vallásuk miatt üldözötteket.

Felhívásunkban az ENSZ Biztonsági Tanácsától azt kértük, ismerje el népirtásként az Iszlám Állam által a keresztények és más vallási kisebbségek ellen elkövetett cselekedeteket. Folyamodványunkat kongresszusunk keretében 2016. április 29-én az ENSZ New York-i székhelyén adtuk át.

Ezzel kapcsolatban egy reményteli lépés következett be: szeptember 21-én az ENSZ Biztonsági Tanácsa, egyhangúan elfogadta azt a 2.379-es határozatot, amelyben egy különleges feltáró csoport létrehozásáról döntenek, amelynek feladata az Irakban, az Iszlám Állam terrorista csoportja által elkövetett, emberiség

elleni bűncselekmények és népirtásra vonatkozó bizonyítékok összegyűjtése.

Elértük, hogy az írországi Amnesty Internationalnek vissza kelljen fizetnie az abortuszok elterjesztésére kapott 137.000 eurót!

Útjára indítottuk a Szólásszabadság buszát! Megállítottuk a gender trójai falovát jelentő egyezményt! A CitizenGO Szólásszabadság Busza világ körüli útra indult. Sok országból kiemelem Spanyolországot, ahol egyes regionális szabályok kötelezővé teszik a genderideológián alapuló szexuális oktatást az iskolákban, és sokszor az óvodákban is. A szülőknek számos esetben nincs lehetőségük visszautasítani gyermekeik részvételét ezeken a kötelező tanórákon. A busz ellen felszólalt Hillary Clinton lánya, és Soros György is. Sikerült újraindítani a buszt.

Három nap alatt elértük, hogy eltűnjön a polcokról a „fütyis színező"!

Döbbenetes színező füzetek jelentek meg 2017 márciusában az újságárusoknál. Petíciónkkal 3 nap alatt sikerült elérnünk, hogy a kiadó visszavonja a kereskedelmi forgalomból a „Napközis házi feladat 1. osztály" munkafüzetet, amely 6-7 éves gyermekeket célzott meg olyan kendőzetlen szexuális képekkel, amelyeket még a Facebook is pornográf tartalomnak minősített.

Megakadályoztuk egy alkotmány-ellenes törvényjavaslat elfogadását!

Az Emberi Méltóság Központ 2017. március 15-én állásfoglalást adott ki a kormány T/14.237. számú törvényjavaslatával kapcsolatban… a törvényjavaslat az azonos neműek kapcsolatát a családjog címszó alatt kezelte. Az illetékes parlamenti bizottság tagjai állásfoglalásunk megismerése után úgy döntöttek, megállítják a törvénybe iktatási folyamatot.

Az állásfoglaláshoz a CitizenGO oldalán több mint 5.000-ren csatlakoztak. A Parlament Törvényalkotási Bizottsága meghallgatta kérésünket, és módosították a törvényjavaslatot.

Kedvező ítélet született a petíciónk nyomán indított perben a „Vallásgyalázás abortusztablettával" ügyben. Petíciónk nyomán jogászok és civil aktivisták polgári pert indítottak egy vallásgyalázó, keresztényeket megsértő demonstráció kapcsán, melynek során egy püspöki ruhába öltözött férfi hátborzongató módon egy ABORTUSZTABLETTA feliratú zacskóból osztotta ki a résztvevőknek az Oltáriszentséget/Úrvacsorát kifigurázó „abortusztablettákat", mindegyik tablettánál elismételve, hogy „Krisztus teste". A Fővárosi Ítélőtábla másodfokon való döntése jogerős. Megnyerte az életért vívott harcát a lengyel doktornő!

Közösségünk támogatta a lengyel doktornő, dr. Katarzyna Jachimowicz ügyét, aki az élet védelme miatt vesztette el állását. A Norvég Másodfokú Bíróság másodfokon elismerte, hogy a doktornő elbocsátása jogtalan volt. A bátor doktornő ügye szerte a világon reményt ad az életpárti orvosoknak! Sikereket elérve tért haza a CitizenGO csapata New Yorkból, az ENSZ nők helyzetével foglalkozó bizottságának 62. ülésszakáról, ahol petíciónkkal közösségünk több mint 150.000 tagját képviseltük.Sikerült változást elérnünk! Ezekből néhány:

Nem tesz utalást az abortuszra, nem említi a „biztonságos abortuszt", ami mint tudjuk, nem létezik.

Kihagyták a „család különböző formái" fogalmat, amely a homoszexuális házasság kódjaként funkcionálhatott volna.

Utalásokat tettek a családra, és a családbarát politikák végrehajtására.

Utalásokat tettek az anyákra, az anyaságra, és a szülői szabadságra.

Folyamatos egyeztetéseket folytattunk a delegáltakkal.

A húsvéthétfői evangélium a világiak apostolkodásáról szól. Segítsük imáinkkal, aláírás akciókkal és anyagilag a mai idők világi apostolait. Ezek közt kü-

lönösen ajánlom a CitizenGo-t, mint igazán hiteles és eredményes szervezetet.

Elérhetőség: Facebookon vagy Twitteren - CitizenGO. http://www.citizengo.org/en/contact

Pünkösd és a dominó hatás

Pünkösd ünnepe van. Útjára indul a tanítványok hithirdető folyama. Sokan így képzelik el – én magam is sokáig úgy gondoltam – hogy saját magamnak kell téríteni az embereket. Azt értve ez alatt, hogy mozdonynak kell lennem, és húzni a lehető legtöbb vonat kocsit. Isten azonban nem így gondolja el, hanem így mondanám: dominó effektussal.

Gyerekkorunkban játszottunk olyat, hogy a dominó kockáit kis távolságban egymástól sorba raktuk. Amikor az elsőt rábillentettük a mellette állóra, akkor az összes dominó szép sorjában ledöntötte a mellette állót és végül a sor mindegyik dominója eldőlt. Ez a sor akármilyen hosszú lehet, mind eldől. Isten arra hív meg bennünket, hogy hitünkkel a mellettünk lévő felebarátokat mozgásba hozzuk és ezt továbbadva mindenki mozgásba lendüljön az üdvösség felé. Most

egyszerű emberek hitén, tettein keresztül mutatom be, hogy Isten mi mindent el tud indítani általunk, akármilyen kicsik is vagyunk.

Az egyik plébánián jelentkezett egy 75 éves asszony, hogy ő szívesen főzne nekünk. Tisztességes, templomba járó, egyszerű özvegyasszony volt. Örömmel vettük szolgálatát, de ő nem fogadott el érte semmit. Ettől kezdve minden hétköznap ő készítette az ebédet. Három kilométerre a várostól egy tanyán lakott. Onnan kerékpárral hozta a saját kertjében termelt zöldségféléket, meg a saját nevelésű baromfit és mindent, amit termelt.

Hamar híre ment, hogy a plébánián főz. Amikor a piacon vett valamit, akkor mondták neki az ismerősök, hogy „Te Maris! Nem eszik meg az urak azt, amit te főzöl!" Ő pedig nagy örömmel mesélte nekik, hogy milyen jót ebédeltünk. Eleinte csak ketten, hárman, de később rendes körülmények közt 6-7-en ültük körül az asztalt. Maris néni addigi életében mindig csak a családjának főzött. Soha életében nem készített ebédet hét főnél többre. A plébánián előfordult, hogy 16-an is ebédeltünk. Maris néni tényleg nagyon ízletesen főzött. Életének diadalévei voltak ezek. De ami ebből fakadt: Mariska néni a puszta létével, meg a szavaival is mindenki előtt tanúságot tett az Istenről. Számta-

lan ember lelki feltámadását eredményezte az ő lelkes munkálkodása, tanúságtétele.

Egy alkalommal Paskai bíboros atya is odalátogatott a plébániánkra, mert beteg testvérét én gondoztam. A bíboros atya személyesen akart találkozni munkatársaimmal is. Természetesen Maris nénit is üdvözölte. Elképzelhetjük, hogy micsoda megtiszteltetés volt ennek az egyszerű parasztasszonynak, aki soha nem forgolódott magas körökben. Mindannak a sok embernek pedig, aki erről a szenzációról értesült, egy igazi üzenet.

Azután hogyan is folytatódott a dominó-hatás? A plébánia irodáját – szintén önkéntes munkában – egy nyugdíjas tanárnő vezette. Ő segített a heti menü megtervezésében. De mivel egy köztiszteletben álló és nagy ismeretségi körű pedagógus volt, szívesen betértek ismerősei, kollégái. Egyikük a lukas órái idején rendszeresen eljött a plébániára. Ha ráértek vele beszélgetni, akkor csevegtek, ha nem, akkor az óráira készült vagy művelődött. Később azonban már segédkezett a plébánia adminisztrációs munkáiban is. Mivel nagyon szépen tudott írni, ő töltötte ki az emléklapokat. Szegeden lakott és szeretett vásárolni. Kinézte, hogy mikor és mit lehet kedvező áron megkapni és beszerezte nekünk, amire csak szüksé-

günk volt. Mindezt annak ellenére, hogy sokáig nem hívőnek vallotta magát.

A dominó-sor pedig folyamatosan tovább mozgott. Egyszer valaki hozott egy receptet sajtkészítéshez. Igen egyszerű volt az egész. Nekiálltak és pár liter tejből készítettek sajtot. Mindenkinek ízlett és ez is, az is jelezte, hogy ő is szívesen vinne. Így hétről hétre növekedett az igény. Ezzel arányosan bővítettük a tej mennyiségét, melyet több gazda is örömmel szállított.

Amikor a csúcson voltunk, akkor két naponta már 200 liter tejet dolgoztunk fel. Egy gáz tűzhelyet kaptunk kölcsön, egy külön szobát használtunk forralásra, hogy a konyhát tehermentesítsük, a lecsurgatás helyét meg a tárolás lehetőségét biztosítsuk. A gondnokunk egy tartószerkezetet ácsolt, erre akasztottuk fel a sajtadagokat. A technológiánk a legegyszerűbb volt, de minden meg volt benne, ami szükséges volt. A gazdák a tejeskannákat letették az udvaron, az odakészített üres kannákat elvitték. Mindezt anélkül, hogy bárkivel találkozniuk kellett volna. Adminisztráció nem volt. Hónap végén jelezték a tejes gazdák, hogy összesen hány liter tejet hoztak, mi pedig kifizettük a tej árát.

A kész sajtot a plébánia személyzete táskákba pakolva odakészítette az oldalkijárathoz, ahonnan egy

perc alatt a kocsiba tettem és külön fuvar nélkül, tehát a szokásos utam alkalmával magammal vittem. Az egyik szegedi plébánián csak kitettem a kocsibejáró mellett. Az ottani karitászosoknak telefonáltam, hogy van sajt és a többit már ők intézték. Egy lakótelep sok szegény családjának biztosítottunk – egészen jutányos áron – hamisítatlan alapanyagból előállított jó minőségű sajtot. Ez számukra rendkívül előnyös volt, de minden érintett jól járt. A tejes-gazdák is, a lakótelepi családok is. Mivel önköltségen ment minden, pénzben nekünk nem volt hasznunk rajta, de ráfizetésünk sem. Viszont lelkileg annál nagyobb volt a hasznunk. Az önkéntesek boldogok voltak, hogy fáradságos munkájukkal mekkora segítséget nyújtanak a családoknak.

Nekünk, egyháziaknak pedig az igazi célunk valósult meg: láttuk azt, hogy a segítők is, a megsegített családok is mennyire boldogok és főként Istenhez mennyire közelebb kerülnek.

A dominó effektusból indultunk ki. Abból, hogy nem egy pap vagy egy karizmatikus személy csinálja a nagy dolgokat, hanem egyszerű, hétköznapi emberek. Mindenki a maga talentumaival, szaktudásával, idejével, munkájával hozzájárult. Azért volt olyan egyszerű minden, mert mindenki a többi partnernek a javát is nézte. Ezt a vállalkozást korlátlanul lehetett

volna tovább fejleszteni, de a plébániát nem alakíthattuk iparteleppé. Így egy prófétai jel lett arra is, hogy amikor szeretetben együtt működünk, akkor mindenki jól jár, de prófétai jel volt abban az értelemben is, hogy az e világ valós körülményei között megélt szeretet által növekszik a hit az emberekben, a dominó effektus szerint növekszik Isten országa.

A dominó hatásban rejlő lehetőségeink

Tegnap az apostolkodás kétféle elgondolásáról beszéltem. Ezt folytatnám most. Az apostolkodás megszokott elgondolásának lényege: olyanok vagyunk, mint egy mozdony, amelyiknek a lehető legtöbb kocsit kell húznia. Ebben a formában lényegi többletet nem hozhatunk ki. A hasonlatban maradva: a lehetőségünk annyi, hogy egy kicsit hosszabb vonatot húzunk, mint a többiek. Még akkor is, ha mi leszünk a világ leghosszabb vonata, a világ szempontjából – mondhatjuk – semmi, de semmi jelentőségünk nem lesz.

A dominó effektus alapján elgondolt apostolkodás egészen más. Most először ismételjük meg, mit is értettem dominó effektuson: dominóval játszó gyerekként minden dominót felállítottunk a másik közelébe. Az

első dominót megbillentettük, az eldöntötte a másodikat, a második a harmadikat és a további mindegyik a mellette lévőt. Az eredmény: Az összes dominó eldőlt.

Az apostolkodásban mindegyikünk egy első dominó. Annyi az összes lehetőségünk, hogy az egyetlen mellettünk levő dominót mozgásba hozzuk (szeretetünk által). Isten az a „nagy játékos", aki a dominókat sorba rakja. Az Istennek is az a célja, hogy minden dominó mozgásba lendüljön. Isten a világ összes dominóját megfelelő sorrendbe tudja állítani. Isten azt akarja, hogy higgyünk benne. A hitünk mértéke alapján állít a sorba annyi dominót, amennyit csak tud. Akinek nagyobb a hite, annak több dominót tud felsorakoztatni.

Tehát a mi feladatunk annyi, mint bármelyik emberé: szeressük azt az egyet, akit mellénk állított (ez az egy lehet egy csoport is, valamint a tömegkommunikáció által igen sok ember is). És higgyünk nagyon. Akkor nagyon sok dominót be tud állítani a sorba. Hol a határ? A határ ott van, ahol az emberiség határa van. Ha akkora a hitünk, akkor az összes ma élő emberre hatással leszünk. Isten azt szeretné, ha ekkora hitünk lenne. Aki hisz, annak minden lehetséges (Mk 9,23).

De még többről van szó. A gyermeki hit még többre képes. Nem csak a ma élő összes emberre lehetünk

így hatással, hanem a jövő összes később megszülető emberére is. Itt már a milliárdok világában lépkedünk előre.

De még ennél is nagyobb a lehetőségünk. A világon korábban élt összes ember életére hatással lehetünk. Istenben nincs idő. Isten mindig is tudta, hogy mi majd imádkozni fogunk az előttünk élőkért. Isten vágyva vágyik arra, hogy minél több embert segítsünk üdvözülni. Isten mindenkit sorba tud állítani, beállítani a mi szeretet-hit dominónk hatáskörébe. Az előttünk élőket is.

A mi feladatunk annyi, hogy a mellettünk lévő „dominóra" hatással legyünk, azaz szeressünk. Aztán pedig higgyünk – amennyire csak tudunk – végtelen hittel. Mi persze nem tudunk végtelen hittel hinni, de égi édesanyánkat, a Boldogságos Szent Szüzet kérjük, hogy a lehető legnagyobb hitre segítsen. Ő hozzá tud segíteni ahhoz, hogy egyre inkább Isten akarata szerinti hittel éljünk. Tehát már ne mi éljünk, hanem Isten éljen bennünk (Gal 2,20). Az ilyen hitünket felhasználva Isten mindenkit sorba tud állítani a mi lelki dominónk hatásának befogadására. Isten anyagi szinten is úgy teremtette a világot, hogy minden hatással van mindenre. Lelki szinten is így van. Minden tettünk hatással van mindenkire. Amint a zsoltáros

mondja: „istenek vagytok” (Zsolt 82,6). Hozzáteszi: „mégis meghaltok”. A mi esetünkre fordítva: Isten végtelen nagy tettét okozzuk, miközben megmaradunk paránynak.

Mindez gyermeki fantáziálás az isteni fogalmakkal? Szó sincs róla. Isten nem mondott le arról, hogy átistenítsen bennünket. Az örök boldogságban a maga végtelen isteni életére hív bennünket. Itt a földön hitünk által léphetünk bele az Ő végtelen mértékű életébe.

Miközben megmaradunk paránynak, valami módon Isten a maga végtelen nagy tetteinek megvalósítóivá tesz bennünket.

Keresztelő János és az okos telefon

A mai vasárnap az Egyház Keresztelő Szent Jánost, a böjtölés, az önfegyelem óriását állítja elénk példaképül. Jézus fő célja nem a böjt, hanem a szeretet, de ehhez elengedhetetlen az, hogy a földi élet mindenféle kívánságától szabadok legyünk. A világ embere is akar jót tenni, de általában az a logika vezeti, hogy először biztosítsuk magunkat, aztán jöhet a jóság. A keresztény számára fordított a sorrend. Keressük először Isten országát és a többi minden más – a megél-

hetés is – majd hozzáadatik. Ez a lelkület egy minden területen megvalósuló szabadságot föltételez. A mai modern korban hogyan böjtöljünk?

Van az u. n. szigorú böjt: hamvazó szerdán és nagypénteken 3-szor veszünk magunkhoz ételt egyszeri jóllakással. 14 éves kortól húsételtől is tartózkodunk. Hústilalom: nagyböjt péntekjein nem fogyasztunk húst. Kivéve a halat. Az év többi pénteki napján a hústilalmat helyettesíthetjük a felebaráti szeretet tetteivel is.

De a böjt lényege az, hogy olyan dologról való lemondás legyen, mely számunkra áldozatot jelent. Aki a süteményt, édességeket szereti, az igyekezzen ilyen lemondást is gyakorolni. Most néhány gyakorlatias ötletet szeretnék felemlíteni. Először az étkezés területéről.

Sokan vannak, akik szeretik az édességeket. Én is. Az évek során sokszor elhatároztam, hogy fegyelmezem magam az étkezésben, de amikor finom süteményt hoztak ajándékba, akkor újra és újra csak jó nagyot ettem belőle. Ekkor láttam, hogy én nem vagyok képes nagy hősiességekre, de jött egy ötlet. Éppen tanultam. Föl s alá sétáltam a plébánia nagy ebédlőjében. A szekrény polcán ott volt előttem a sütemény. Azt mondtam Jézusnak, hogy addig, amíg oda-

vissza nem érek a szobában, addig nem eszek belőle. Ez talán 30 másodperc volt. Ennyit kibírtam. Aztán arra gondoltam, hogy még 30 másodpercet is kibírok. Aztán még néhány fordulót. Közben belefeledkeztem a tanulásba. Amikor újra eszembe jutott az édesség, akkor – csak erre az újabb 30 másodpercre – megint lemondtam Jézusért az ellenállhatatlanul csábító finomságról. Ez lassan egy sikerélményt is adott. Egy szent passzióvá vált, hogy Jézusnak ajándékozom azt a kívánságomat, ami abban a pillanatban mindennél fontosabb számomra.

Ezt a gyakorlatot aztán igyekeztem kiegészíteni azzal, hogy minden étkezésnél lemondjak valami észrevétlen apróságról, de olyan területen, ahol az a legnehezebb volt. Például egy hajszálnyival kevesebbet vegyek, vagy a legjobb, a legízletesebb szeletekből ne a legnagyobbat, legmutatósabbat válasszam.

Az ivással kapcsolatban is kerestem a lehetőséget, hogy néhány másodperccel később igyak vagy eleve az amúgy is egészségesebb, jól eső üdítők helyett csapvizet igyak. Vagy kánikula idején ne jégbe hűtött italt. Vagy alkalomadtán ne egyek fagylaltot.

Az ilyenforma lemondásra jó alkalmat találhatok, amikor választhatok, hogy a leginkább kedvemre lévő falatokat egyem, vagy éppen azt, amit kihagy-

nék. Ez egyébként egészségi szempontból is hasznos, mert a szervezetünknek általában mindenre szüksége van. Ugyanígy az is segítő szempont, hogy inkább azt válasszam, ami kimaradna, és ki kellene dobni. Ez hasznos, hogy a pazarlás ellen is tegyek lépéseket, de a szakács felé is lehet a szeretet gesztusa.

Én olyat soha nem tudtam csinálni, hogy napokig kenyéren és vízen éljek, vagy más komoly böjtöt valósítsak meg. Ezek, amiket felsoroltam, banális semmiségek, de ha életünk rutinjává válnak, akkor könnyűvé válik a döntő helyzetekben is lemondani arról, amit nem lehet akár az egészség miatt, akár a bűn miatt. És ez minden területen érvényes. Felemlítek még egy fontos területet.

Kíváncsiság. A világhálón töménytelen érdekes információ zúdul ránk. Elkerülhetetlenül ártalmas vagy erkölcsileg romboló tartalmak is tárulnak elénk. Hogyan lehetünk szabadok ezektől? A gép vagy telefon bekapcsolásakor tudatosítsuk: most Isten országát akarom keresni. Jézusom! Meg akarlak ajándékozni azzal, hogy tudatosan elkerülök néhány nagyon érdekes információt – vagy kicsit később nézem meg. Most még nem az említett káros tartalmakról beszélek, hanem a teljesen ártalmatlan, sőt hasznos érdekességekről.

Ne féljünk attól, hogy kevéssé leszünk tájékozottak, hogy szégyenben maradunk és elmaradottaknak látnak bennünket. Vagy éppen ezzel a vallásról rossz tanúságot teszünk. Hányszor kérdezték már tőlem gyerekek: Atya! Látta ezt a filmet? Azt válaszoltam: Nem láttam. Miről szólt? És nem megbotránkoztak, hanem lelkesen elmesélték nekem.

Merjünk kockáztatni azzal, hogy Istenért és a lelkünkért fékezzük a világháló használatát. Olyan ember sok van, aki telefonfüggő, olyan is sok van, aki erkölcsileg lesüllyedt a hasznosnak vélt információk keresése miatt. Nekünk viszont olyan emberekké kell válnunk, akik Istenért kockáztatják azt, hogy tudatlannak vagy elmaradottnak mondanak bennünket. Mégis: én soha nem tapasztaltam, hogy lelki kár származott volna az információhiányomból, melyet Istenért vállaltam.

Olyan nem ritkán előfordult, hogy meglátták azt, mennyire nem értek az okos telefonhoz. Természetesen nagyon kellemetlen érzés, hogy olyan tudatlannak és elmaradottnak látnak, de lassan rásejtettem, hogy éppen erre a tanúságtételre van szükség. Hogy t. i. a mai technika használatában való mértékletességet – akár még ilyen áron is – nem csak meg lehet élni, hanem meg is éri. Mert hiszen azt tapasztalom, hogy

Istenért (valamilyen szinten) elveszítve az információs világot, megtaláltam azt. Mert mindenre használom a világhálót, amiben nekem szükséges. Másrészt még mindig volt, aki segített. Az információ világára is érvényes Jézus mondása: aki elveszíti életét érettem, megtalálja azt.

Keresztelő Szent János az étel, az ital és a kényelem világában volt az önfegyelem példája. Ez a nagy szent segítsen bennünket abban, hogy az étel-italban is, de a modern kor csábításainak világában is tudjunk mértékletesen élni. Segítsen abban, hogy folyamatosan ezzel a hittel éljünk: Keressük először az Isten országát és az okos telefon (és minden más is) hozzáadatik nekünk.

A futballsztár zarándoklata

Sarlós Boldogasszony ünnepe van. Azt ünnepeljük, hogy a Szűzanya zarándokútra indult Erzsébethez, hogy segítsen neki és az örömhírrel megajándékozza őt. Azzal az örömhírrel, hogy életével a világ megváltójának eljövetelét szolgálja.

Messi, a világ egyik legnagyobb futballsztárja zarándoklatot fogadott arra az esetre, ha Argentína vi-

lágbajnok lesz. Elzarándokol a San Nicolas-i zarándokhelyre.

Milyen szép dolog: a világ egyik legnagyobb futballsztárja tanúskodik Isten-hitéről. Ezzel segíti az emberiséget, hogy az örömhírt, az Evangéliumot befogadják. Én – bár nem mondhatom, hogy ismerem Messi lelkületét – föltételezem, hogy a legőszintébb hittel tanúskodik az egész rá figyelő világ előtt. Hány emberben, főként a szurkolókban növeli az Isten-hitet? Mennyire viszi a Krisztusi örömhírt az egész világba?

Bennem a hír hallatára egy öröm volt, de volt bennem egy kérdés is. Nem voltam biztos benne, hogy Isten Argentínát győzelemre segíti.

Ha nem sikerül Argentínának a világbajnokság, akkor Messi egy negatív tanúságot tesz? Arról tesz tanúságot, hogy a hit egy önáltatás?

Vagy nekem nincs elég hitem? Megy-e Messi zarándoklatra?

Nem gondolnám, hogy teljesen megértjük Istent. Amikor én is a világ legnagyobb focistája akartam lenni, akkor tényleg Istenért való tanúságtétellel képzeltem el. De azért nem jártam volna rosszul. Az egész világ szemében a dicsőség fényözönébe kerülni ez nem egy kis álom. Ezért számtalan ember minden ál-

dozatot meghozna. Ez egy szép emberi elképzelés. Egy csodálatos tanúságtétel és maximálisan sikeres evilági élet.

Isten azonban nem ezzel a logikával váltotta meg a világot. Jézus nem a hatalmas eredményekkel – elkápráztatva a világot – váltott meg bennünket. Éppen ellenkezőleg. A megszégyenülést, a teljes kudarcot, a teljes megsemmisülést vállalva segített rajtunk.

Szép és szent dolog Messi terve és tanúságtétele. Adja Isten, hogy sikerüljön. Ez esetben biztos, hogy Isten számtalan emberhez közelebb kerül és Messi a legszentebb módon segíti az embereket. De akiket Isten a legteljesebben bekapcsol a megváltásba, az emberek igazi javának építésébe, azokat elsődlegesen a keresthordozás által kapcsolja be. A Szűzanya sem káprázttatta el eredményeivel a világot – bár az Ő eredménye volt a legnagyobb emberi eredmény – hanem azáltal, hogy hétfájdalmú szűzként hittel viselte keresztjeit. De nem csak a Szent Szűz, hanem minden Jézust követő ember naponta fel kell, hogy vegye keresztjét és úgy kell tanúságot tennie hitéről, meg Isten és az embertársak iránti szeretetéről.

Akkor hogyan tekintsünk Messire? Örüljünk és adjunk hálát Istennek Messi tanúságtevő szándékáért. Imádkozzunk érte, hogy sok-sok ember közelebb ke-

rüljön Istenhez általa. Imádkozhatunk az argentin válogatottért is. (Amikor e sorokat írom, akkor Argentína még lehet világbajnok, az olvasó már tudja, hogy világbajnok lett-e.) Azonban ne aggódjunk az esetben sem, ha Isten nem úgy akarja kegyelmeit adni, ahogy Messi elgondolta. Hogy t. i. világbajnok legyen Argentína válogatottja.

Isten ez esetben sem hagy cserben senkit. Sem bennünket hívőket, sem Messit, hanem mindnyájunkat egy még nagyobb hitre hív. Messit is, a szurkolókat is és minden hívőt arra, hogy merjünk a keresztútra, a fájdalmak, a kudarcok útjára lépni azzal a hittel, hogy sokkalta nagyobb gyümölcsöt terem életünk annál, mintha elkápráztatnánk a világot a sikereinkkel.

Messi a világsiker esetén a Szűzanya kegyhelyére akar zarándokolni. Ezzel valami módon az Erzsébetet meglátogató Szűzanyát is utánozza. Meg is köszöni a Szűzanya segítségét. Ez esetben, lélekben mi is csatlakozzunk hozzá hálaadásunkkal, hogy az örömhírt ilyen módon viszi a világba. Ha nem sikerült Messiéknek a világbajnokságot megnyerni, akkor Messi egy másik zarándoklatra indul. A kudarcok, a fájdalmak keresztútjára. Ez esetben is csatlakozzunk Messihez. Imádkozzunk és adjunk hálát azért, hogy Messi egy hatalmasabb tanúságtétel zarándokútjára

kap meghívást. Egy világsikerű tanúságtételnél sokkalta hatékonyabb tanúságtétel zarándokútjára. A keresztút zarándoklatára. Az igazi örömhír zarándoklatára. Az emberiség megmentésének zarándoklatára. A Szűzanya látogatását mai időkben megismétlő zarándoklatra.

Ez volt a kérdés: megy e Messi zarándoklatra. Biztosra veszem azt, hogy Messi menni fog zarándoklatra a Szűzanyával, a Szűzanyához. Vagy azért, mert világbajnok lesz Argentína – ez esetben a Szűzanya kegyhelyére fog zarándokolni. Vagy azért, mert nem lesz világbajnok Argentína. Ez esetben Messi nyilván nem a zarándokhelyre megy, hanem a fájdalmak zarándokútjára. Egy Istentől kijelölt másfajta zarándoklatra. Ez esetben is a Szűzanyával, de sok lélekben vele egyesült hívő imájával is zarándokol. Ha erre a második zarándokútra megy, akkor hiszem, nem kevesebbet ajándékoz az emberiségnek, mint egy világbajnoki zarándoklattal. Mindkét esetben a Szűzanya Erzsébethez történt zarándoklata ismétlődik meg. Akkoron Erzsébet által az egész emberiség megkapta az Isten anyja segítségét és az örömhírt, de magát Jézust is. Hasonlóképpen valamilyen szinten most Messi zarándokútja révén is – a vele lévő Szűzanya által – megkapja az emberiség az

Isten anyja segítségét és az örömhírt, de magát Jézust is valamilyen szinten.

Tehát a futballsztárnak mindenképpen lehet zarándokútja. Én most még nem tudom, hogy melyik lesz a kettő közül, de amikor a kedves olvasó ezt az írást olvassa, akkor már tudja. Imádkozzunk a futballsztár zarándokútjáért.

Próféta a saját házában

A mai evangéliumi szakaszban hallottuk, hogy Jézus saját hazájában, rokonai körében, saját házában milyen nehézséggel prófétált. Én most arról beszélek, hogy a saját házunkban hogyan éltem meg a próféta sorsát.

1970-ben hétgyermekes családunk új házba költözött. Én ekkor papnövendék voltam, de nyári szünet lévén részt vehettem a költözésben.

Arra gondoltunk, hogy a kiköltöző családdal kölcsönösen segíthetjük egymást. Mi is visszük az ő holmijukat, amikor megyünk lefelé, ők is segítenek nekünk fölfelé a visszaúton. Így sokkal gyorsabban és szeretetben le tudjuk bonyolítani a hurcolkodást. Ebben meg is egyeztünk, neki kezdtünk a munkának. Úgy látszott, szépen megy is a dolog.

Én ekkor a teherautó platójáról adogattam le családunk bútorait, dolgait. Általában mindenki serényen bekapcsolódott a munkába, de észrevettem, hogy a másik társaságba tartozó egyik fiatalember nem akar sorra kerülni. Viszont amikor az utolsó sorban álló is elment a neki leadott holmival, hirtelen odalépett és kérte a vinnivalót. Odaadtam a soron következő mosógépünket.

Pusztán azért, mert éppen akkor nem várt ott senki a vinnivalókra, leugrottam a platóról és utána mentem. Ahogy beléptem a lépcsőházba, ahol a kiköltöző család bútorai voltak, látom, hogy ennek a másik családnak a szekrényei közé villámgyorsan berakja a mosógépünket. Azonnal el is takarta egy szőnyeggel. Én odaléptem. Levettem a szőnyeget, fogtam a mosógépet és normál hangon, nyugodtan mondtam, hogy ezt ne oda tegye. Visszavittem anélkül, hogy bármit hozzáfűztem volna. Senkinek nem is szóltam az esetről. Minden ment tovább, mintha mi sem történt volna.

Nem sokkal ezután nagy hangoskodással „fölfedezi" az emberem, hogy a mi bútoraink között van az egyik festményük. És diadalmasan mutatva nekem visszaviszi bútoraink közül. Én nem szóltam semmit. Lassan be is fejeződött a költözés.

Viszont még el kellett menni a teherautóval valamiért, ami nem fért fel korábban. Itt együtt voltam a platón a másik család segítő embereivel. Lehettünk vagy 5-6-an. Egy fiatal fiú – aki gondolom nem a családhoz tartozott – elkezdte mondani, hogy ezt nem gondolta volna. Hogy a vallásos család ellopja a festményt. Először nem reagáltam, a fontos az volt számomra, hogy békességben legyünk. A fiú azonban egyre nagyobb hangon támadott. Hogy mondjam meg, hogy lehet az, hogy ilyen képmutatók vagyunk és hirdetjük a vallásosságot.

Hát ekkor határozott hangon rákezdtem: idefigyeljen! Elmondom, hogy történt. Amikor a teherautóról adogattam lefelé a dolgainkat, akkor ez a barátja a lépcsőház felé indult a mosógépünkkel. Mivel hirtelen segítőkészsége érthetetlen volt számomra, utánamentem. Barátja abban a tudatban, hogy senki sem látja, villámgyorsan berakta az önök bútorai közé a mosógépünket. Azonnal el is takarta. Tehát tévedésről szó sem lehetett. Én ennek szemtanúja voltam és visszavittem a mosógépet anélkül, hogy a szándékos lopást világgá kürtöltem volna. Ezek után csodálkozik, hogy ez a lopáson kapott ember gyorsan úgymond megtalál egy festményüket a mi bútoraink között?

Nagy csendesség lett. Az egész úton senki egy szót nem szólt. Én pedig hálát adtam Istennek, hogy nekem, akinek eszembe sem jutott, hogy erre figyelni kellene, éppen észrevettem és éppen volt is időm utána menni és visszavinni az eltulajdonított mosógépet. Ha előbb akár csak egy bőröndöt leadok, már semmit nem láttam volna, hisz 3-4 másodperc alatt történt az egész akció. Hálát adtam, mert úgy éreztem, hogy Jézus éppen erre hív, amikor azt mondja: bárányként küldelek a farkasok közé. Megköszöntem, hogy Isten látványos rendező munkája révén prófétája lehettem tetteimmel is, de szavaimmal is.

Amikor Isten a szervező

Az a kenyér, melyet Jézus ad, az Ő teste, az élő kenyér a világ életéért. Ha bennünk él, akkor egy szív, egy lélekként tudjuk szeretni egymást. Akkor minden, ami az enyém, az a tiéd is lesz és viszont. Ekkor hatással leszünk a világ életére. Ezzel kapcsolatos az alábbi történet is.

A templomunkba járó egyik hívő, Ferencsik Mária beteg volt, de vállalta a rizikót – befizetett a czestochowai vonatos zarándoklatra másik két hívő

társával együtt, akik a plébánia önkéntes munkatársai. Nekem pedig átadták azoknak a közéleti személyiségeknek a névsorát, akik jelezték, hogy elkísérik a zarándoklatot kérve, hogy dedikáljak nekik egy-egy példányt Életem üzenete című könyvemből. Politikusoknak, püspököknek és néhány más jeles személyiségnek. Én természetesen dedikáltam is könyveket a részükre. Továbbá arra készültek, hogy visznek a leendő útitársaknak könyvemből annyit, amennyit a csomagjaikban el bírnak vinni.

A készület ideje alatt azonban F. Mária váratlanul meghalt. Én imáimban rábíztam erre a kedves elhunytra a zarándoklatot, hogy odafentről még inkább segítse azt. Valaki jelentkezett a megüresedett helyre, de később ez az újabb jelentkező is kénytelen volt lemondani az utat betegség miatt. Az utolsó időkben Évának, a másik jelentkezőnek a férje balesetet szenvedett, ő sem indulhatott el. Juhászné Marika egyedül maradva is elvitte a dedikált könyveket és még 10 példányt a leendő útitársaknak. Az előkészületek lényege: akadály akadály után.

A zarándokvonaton Marika szerencsésen meg is érkezett a kegyhelyre, de a sok százezres tömegben hogyan tudja majd átadni a könyveket? Ráadásul értesült arról, hogy jó néhányan azon politikusok közül,

akiknek dedikáltuk a könyveket, nem tudtak eljönni. A tervekkel ellentétben Semjén Zsolt képviselte az ország vezetőit. A szeretet azonban találékony. Marika látta, hogy egy erdélyi csoport arra készül, hogy a misén majd közreműködik. Amikor ők bevonultak a sekrestyébe, akkor Marika is közéjük keveredve bejutott az előkészületek színhelyére. Itt sikerült neki Semjén Zsolt miniszterelnök helyettes közelébe jutnia.

A politikus két puszival köszöntötte, Marika pedig nagy-nagy elnézéseket kérve azért, hogy neki nem dedikáltam könyvet – hisz nem tudtuk, hogy váratlanul ő fogja képviselni az ország vezetőit – megkérte, hogy Orbán Viktornak, Áder Jánosnak és Kövér Lászlónak adja át a számukra dedikált példányokat. Neki pedig ígérte, hogy a lehető leggyorsabban fogok küldeni egy dedikált példányt. De hogyan kell címezni? Kérdezte. A miniszterelnök-helyettes elmondta Marikának, hogy miként tudjuk a legegyszerűbben postázni neki. Aztán nagy-nagy kedvességgel elköszöntek egymástól.

Amikor Marika hazaérkezett, elmesélte kalandjait és kért, hogy a lehető leggyorsabban küldjem el az ígért dedikált példányt Semjén Zsoltnak. Én pedig megcsodálva Marika hitét, elszántságát és bravúros leleményességét, vele örültem ennek a sikernek. Nem

mondtam neki, de arra gondoltam, hogy nem várhatjuk el, hogy egy ilyen nagy ember ügyet csináljon az egészből. A kellő hit hiányában, inkább Marika iránti szeretetből küldtem el a dedikált példányt. Annál nagyobb volt a meglepetésem, hogy a minisztériumból – szinte azonnal – telefonon informálódtak felőlem a plébánián és jelezték, hogy egy köszönő levelet fogok kapni. Talán egy héttel később Kövér Lászlótól, az országgyűlés elnökétől meg is érkezett nevemre a levél, melyben többek közt ez áll: „Érdeklődéssel vettem kézbe Életem üzenete című könyvének részemre dedikált tisztelet példányát. Kötete tiszta hangú, személyes tanúságtételei a Szentírás szavait mindennapi élete történésein keresztül világítják meg és arra tanítanak, hogy nekünk „csak" szeretnünk kell és Isten mindent a javunkra fordít…"

Most foglaljuk össze, mi is történt valójában. Néhány hívő saját magától eltervezte, hogy a legnagyobb politikai személyiségeknek ajándékoz a könyvemből. Egyikük a hite és emberi ügyessége révén át is adta könyveimet a miniszterelnök-helyettesnek, akinek nem is dedikáltunk könyvet. Én jelen sem voltam, de nevemben megkérte ezt az egyik legtekintélyesebb méltóságot, hogy legyen a postásunk, adja át a könyveket a miniszterelnöknek és más méltóságoknak.

Semjén Zsolt milliónyi feladata mellett át is adta a könyveket. Kövér László foglalkozott a könyvemmel. Annak lényegét megértve válaszolt is a levelemre.

Mintha a mesében lettünk volna. Amint mondtam is, én a töredék eredményben sem hittem. Hála Istennek, a munkatársaimnak sokkalta nagyobb volt a hite. Az ő hitük gyümölcse volt ez a csoda. Azonban nem csak a hitük volt olyan nagy nekik, hanem a szeretetük is, mert a saját legfontosabb érdekért sem törhették volna jobban magukat. Ez a történet az első keresztények életét idézi, akiknek egy volt a szívük-lelkük.

Tovább görgetve az eseményeket – Semjén Zsoltnak írt kísérő levelemben felajánlhattam a külföldön élő magyarok számára 1.000 példányt könyvemből. Tehát újabb kapuk megnyitásának első lépését is megtehettem. Küldeményemre azzal válaszolt a miniszterelnök-helyettes, hogy ő is küldött egy dedikált példányt saját könyvéből.

Volt még egy utótörténet is: Aug. 6-án Pál Józsefet, egy magyar papot szenteltek püspökké Temesváron. Én is jelen voltam az ünnepi liturgián. A szentelési mise után a papság a templomon keresztül vonult ki. Semjén Zsolt ott állt egy padsor elején, előtte haladtunk el. Én odaléphettem hozzá és bemutatkozva megköszöntem neki az általa küldött könyvet.

Ez a történet azonban nem elszigetelt jelenség. Kevéssel az előbbi történet után megkeresett egy Zsolt nevű hívő barátom és kért, hogy dedikáljak könyveket a Bálványosi Szabadegyetem néhány személyiségének. Nevezetesen Tőkés Lászlónak, Németh Zsoltnak, Paál Vera keramikus művésznek. Nekik, de másoknak is eljuttatja a könyveket. Kiderült, hogy ő személyesen nem lesz ott ezen a rendezvényen, de az ő barátai ezt elrendezik.

Azóta már érkezett is visszajelzés, hogy Németh Zsolt parlamenti képviselőnek sikerült átadni dedikált könyvemet és nagyon örült neki. Így mondanám: Ha egy szív egy lélek vagyunk, a köztünk élő Jézus (egy kicsit) bennünket is felhasznál, hogy a világ életét alakítsa.

Mi táncolni megyünk

Szent István király ünnepe a magyar nép ünnepe. Ez egy evilági ünnep is, de ugyanakkor egészen szent ünnep is. A magyar nép bűnei ellenére is Isten népe. Evilági harcai a történelem során gyakran Isten harcai is voltak. Európa és a keresztény világ honvédő háborúi is voltak a tatár, a török ellen, az ateista Szovjetunió ellen 56-ban. Most ezt az utóbbit emelem ki.

Jézus szavai: senkinek nincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért. És 56-ban igen sokan adták életüket barátaikért egyénileg. Viszont, most már látjuk, mint nép is életünket adtuk barátainkért, más népekért. Ez az életáldozat sokak számára a fizikai élet feláldozását is jelentette. Sokak számára börtönt, kegyetlen bántalmazásokat jelentett. Másoknak munkahelyük elveszítését. Külföldre menekülést, tehát egész életükre vagy sok-sok évre vonatkozóan hazájuk, otthonuk elveszítését. Szeretteik elveszítését.

De különösen sokak számára azt, hogy az Isten-hitüket, vallásos életüket támadták. 56 sokféleképpen a magyar nép életáldozata volt. Isten ügyéért való életáldozat volt azért is, mert a vallást és Egyházat eltipró rendszer elleni fellépés volt magyarországi viszonylatában is. De azért különösen, mert a világuralomra törő, hivatalosan Istent üldöző ateista rendszer, a Szovjetunió ellen való harc volt.

Az 56-os forradalom győzelemmel végződött. Ez az életet feláldozó felebaráti szeretetnek és az Istenbe vetett hitnek a győzelme, diadala volt. Az 56-os szabadságharc viszont a Szovjetunió tengernyi haderejével szemben látszólag teljes vereséggel végződött. A valóság azonban egészen más.

Az 56-os szabadságharc bukása Jézusnak a kálvárián elszenvedett bukását, teljes bukását jelentette. De Jézus halála a feltámadásba vezető bukás volt. Annak ellenére, hogy még nem látjuk a teljes diadalt. A szabadságharc bukása is a feltámadásba vezető bukás volt. Erkölcsileg, lelkileg is. Végleges bukásnak látszott, amint Jézus bukása is teljesen véglegesnek látszott. A valóságban azonban a legnagyobb diadal döntő lépése volt.

A gonosz diadalának látványos tobzódása közben az Isten-ellenes Szovjetunió világhatalmának megszűnéséhez az első, de halálos sebet adta. A nyugati szabad világot a magyar szabadságharc ébresztette rá, hogy mennyire ember és istenellenes hatalomról van szó. A Sátán a magyar szabadságharc által kapta a halálos sebet. A magyar szabadságharc az egész világ megfordulását indította el. A Nyugat nem csak megértette a szörnyű veszélyt, hanem folyamatos és áldozatos anyagi segítségnyújtással mellénk is állt.

A magyar nép ’56-ban mint nép is életét adta barátaiért, az egész világ népeiért. Ez a világ feltámasztásának fontos lépése volt.

A mai időkben látványosan folytatódik az akkori prófétai szerepünk. Az 56-os halálból feltámadt magyar nép az, mely a világ legcéltudatosabb népe, mely

a minden idők legnagyobb kereszténygyűlöletének a legigazibb és leghatékonyabb ellenfele. Akármennyire meg is gyengültünk hitben és emberségben, de mégis a kereszténység leghatékonyabb védelmezői lettünk a világon. Kereszténygyűlölet elleni konferenciával, az ENSZ-ben, az EU-ban és sok más fórumon, sok más formában a magyarok ébresztik fel a világot.

Mindez még csak prófétai jel. A látványos eredményhirdetés csak odafent lesz. De a hívő hitével már láthatja, és ennek örömében élhet. A mi népünk 56-os halála Jézus halálának megismétlődése közösségi szinten. Olyan halál, mely az igazi feltámadásba vezet. Olyan halál, mely más népek feltámadását, sőt mondhatjuk, az egész világ feltámadását is előmozdítja.

Befejezésül egy 56-os történet szimbolizálja a mi magyar népünk hivatását és jövendő sorsát. Talán hallottuk is Szűcsné Horváth Erzsébetnek a műsorát a rádióban: „A szalagavató bálban a legelső felkérőm egy szőke fiú, Botkós Jancsi volt. A Kék Duna keringőt játszották. A Teleki Blanka tornatermét végigkeringőztük vele.

Később, 1956. okt. 23-án a Vas utcai Nőgyógyászati Kórházba voltam kihelyezve ápolónői gyakorlatra. Tíz óra felé a Szentkirály utca felől mentem dolgozni, mert a Rádió felől már nagyon lövöldöztek. Hason csúszva

tudtam átmenni a túloldalra. Lövedékek hol a fejem mellett, hol a hátam fölött. A műtő folyosója tele volt sebesültekkel. Mária nővér szólt, hogy két műtőbe kell azonnal mennünk. Akkor az orvosok folyamatosan érkeztek az ügyeletes orvos mellé.

Kinézek a folyosóra és lenn a földön, a hordágyon egy szőke fiú feküdt. A hordágy alatt már tócsában állt a vér. Ránézek és akkor látom, hogy az én drága jó táncpartnerem. De akkor már a csapzott haja nem a tánc hevétől volt olyan, hanem haslövést kapott. Berohantam és azt mondtam: gyorsan, gyorsan a következő asztalra tegyük föl ezt a fiút. Hát ő az én legkedvesebb barátom. Hátha tudunk rajta segíteni. Akkor ránéztem és mondtam: Jancsikám, itt vagyok! És csak annyit mondott: Megyünk táncolni, kislány? Nagyon sírtam, de ő ezt már nem érzékelte. Mire feltettük az asztalra a csodálatosan kisportolt testét, akkor neki már az égiek muzsikálták a Kék Duna keringőt."

Mi hívők köszönjük meg Istennek, hogy Jézus kereszthalálát élhettük végig 56-ban és azóta is. És hittel mondjunk köszönetet, hogy a mi egyéni és közös sorsunk is a feltámadásba vezet. Méghozzá úgy, hogy mások számára, sokak számára, népek és nemzetek számára is az élet, a feltámadás útját eszközölhetjük ki. Mi táncolni, örülni megyünk. A feltámadásba me-

gyünk akkor is, amikor a keresztutunkat látják. Köszönjük meg Istennek, hogy mint magyar népet is arra választott ki, hogy végig éljük az ő keresztútját. És ne csak megérkezzünk a feltámadásba, hanem másokat, sokakat, népeket, sőt az egész világot is segítsük hozzá a feltámadáshoz, az igazi élethez.

Mi magyarok, amikor a keresztutunkat járjuk, akkor is örülhetünk. Akkor is ünnepelhetünk. Mi a keresztutunkról is táncolni megyünk.

A hívő búcsúzkodó lelkülete

Hallottuk a mai evangéliumban: tanítványai közül sokan visszahúzódtak Jézustól. Jézusnak ekkor egyes tanítványaitól búcsút kellett vennie. A Mennybemenetelkor viszont mindegyik tanítványától búcsút kellett vennie. Hogyan búcsúzkodik Jézus? Milyen legyen a keresztény búcsúzkodása?

A kedves halottainktól el kell búcsúznunk. De tovább megyek. Életünkben – ha más szinten is – de folyamatosan jelen van a fájdalmas elválás, a búcsúzás élménye.

Az iskola kapuja előtt az anyuka néhány órára elbúcsúzik a gyermekétől. Ebben a mindennapos búcsúz-

kodásban az anyuka fájdalmasan átél egy elveszítést. Azt, hogy nem lehet együtt azzal a gyerekével, akit a legjobban szeret, és akiért folyamatosan az életét áldozza.

Nézzünk Jézus búcsúzására. Ő búcsúzóul azt mondta tanítványainak: „Jobb lesz nektek, ha én elmegyek". A tanítványok ugyan nem így érezték, de ténylegesen jobb lett nekik, ha Jézustól, a mindenki másnál jobban szerető isteni mestertől elszakadnak. Tehát Jézus búcsúzása, elveszítése valójában egy ajándék nekik.

A keresztény embernek minden búcsúzása, elválása ajándék kell, hogy legyen a rövidebb, vagy hosszabb időre elhagyott családtagnak és minden egyes felebarátnak a számára. Hogyan lesz ajándék a mi elválásunk? Tudatosítsuk magunkban azt a hitet, hogy Isten most jobbat, többet akar adni annak a személynek, akitől elszakadunk, és akit annyira szeretünk (és aki annyira szeret minket).

Imádságos lélekkel kérjük Jézust, hogy adjon százszoros kegyelmet neki, mint amit mi általunk kapott. Én a Szűzanya közbenjárása által kérem ezt.

Mindazt adja meg neki Jézus, amit általunk akart adni, de amit a mi hiányosságunk, emberszinten rekedt szeretetünk miatt mégis csak korlátozottan kaphatott meg.

Van olyan személytől való búcsúzás, elválás, akivel nehéz volt az együttlét. Akit nem szerettünk, vagy akár igyekeztünk is szeretni, csak sokszor nem sikerült. Akár a mi hibánkból, akár az illető hibájából történt így. Ez esetben élményszerűen átélve tudjuk kérni a Szűzanya közbenjárását, hogy Isten adja meg neki a 100-szorosat a jóból, mint amit akart adni általunk őneki és viszont. Ezen imánk meghallgatása által (sokkalta) jobb lesz neki. Családtagokkal kapcsolatosan beszéltem, de mindez ugyanúgy érvényes bármelyik emberrel való kapcsolatunkra is. De nemcsak a családtagnak, hanem nekünk is jobb lehet, ha elhagyjuk azt a számunkra kedves, szerető személyt, akit Isten rendelése elvisz körünkből.

Erre is vonatkozzon a hitünk és a kérésünk.

Valaki a templomban rosszul lett. Hosszasan imádkoztak a hívek érte. Utána elvitték a mentők, de egy órával később a klinikán meghalt. Azt mondjuk: ilyen az élet. Nem tehetünk semmit? Éppen a lényegben tettünk érte. Nem pont ezekkel a szavakkal, amit leírtam, de segítettünk, hogy jobb legyen neki.

A Szűzanyát kérjük tehát: jobb legyen neki, mint amikor mellettünk volt, szerető családja mellett volt. A minden elveszített jónál végtelenül nagyobb kárpótlást jelentő örök üdvösséget kérjük neki.

Most olyan esetről számolok be, amikor meg is láttam, hogy jobb lett a felebarátnak, mintha mellette lettem volna.

Az egyik rokonunk nem gyakorolta a vallását. Sőt! A nem hívő felesége miatt nem is engedte, hogy ezt a témát szóba hozzuk nekik. Ugyanakkor ő abban bízott, hogy majd amikor szükség lesz, akkor a rokonságban lévő pap segít neki. Gyerekei egyáltalán nem kaptak vallásos nevelést. Viszont akkor, amikor fiuk esküvőre készült, akkor kérte, hogy én készítsem fel őket az esküvőre, én végezzem az esküvői szertartást.

Én viszont éppen ebben az időben súlyos beteg voltam. A kórházból nem tudtam segíteni sem a felkészítésben sem az esküvői szertartás végzésében. Mostani témánk szóhasználatával: nem tudtam segíteni nekik akkor, amikor velük voltam. Addig is igen ritkán találkoztunk, de ettől kezdve – nyilván valami csalódottság miatt – már egyáltalán nem. Sok évvel később ez a rokonunk éppen a mi vidékünkre utazott, amikor váratlanul agyvérzéssel kórházba került. Paptestvérem hamar megtudta a hírt és azonnal oda utazott. Még időben érkezett. Rokonunk ez alkalommal már készségesen fogadta a szentségeket és Istennel kibékülve halt meg.

Ennek a történetnek sok-sok szálon Isten volt a rendezője. Rokonunk valójában nem Istenben, hanem önmagában és bennem, a papban bízott. Ha én történetesen nem éppen a tervezett esküvő idején vagyok beteg, akkor rokonunk egy látszateredményt ért volna el. A látszat szintjén találkozott volna Istennel. A vallásos esküvő révén. De jobb lett neki azzal, hogy én „nem voltam vele", mert így Isten egy nyilvánvalóan érthető leckét adott neki, hogy hiába volt pap rokona – sőt, nem sokkal az eset után két pap rokona is – mégsem kapott segítséget. Később, az évek során biztos, hogy Isten megérlelte őt arra, hogy ne a rokonokban bízzon. Aztán a döntő pillanatban a valódi Istenre szomjasabban – paptestvérem szolgálata által – Istennel megbékélten érkezett a túlsó partra.

Ez esetben is érvényes volt az, hogy jobb lett neki, hogy nem én jutottam el hozzá utolsó óráiban, hanem paptestvérem, aki mindvégig élőbb kapcsolatban volt vele. Úgy gondolom azért, mert – rokonunk az eszével ugyan tudta, hogy én betegségem miatt nem segíthettem – érzelmileg mégis csalódott bennem. Sőt. Én azt az Istent jelenítettem volna meg neki, aki nem segített a számára annyira fontos, látványos esküvő megrendezésében. Tehát jobb volt neki, hogy én nem voltam vele sem a fia esküvője idején, sem a halálos ágyán.

Összefoglalva: Minden búcsúzás egy fájdalmas elválás is, de nekünk, hívőknek minden búcsúzás egy lehetőség is, hogy az illetőnek is, de nekünk magunknak is jobb legyen. Ne legyen olyan búcsúzásunk, semmiféle rövid vagy hosszabb időre szóló elválásunk, vagy végleges elválás bárkinek a halálakor, amikor a Szűzanyát nem kérjük meg, hogy jobb legyen mindenkinek. Nem csak valamivel jobb, hanem a vigasztaló Szentlélek Isten végtelen többletével jobb.

Bűnbánat és gyónás

A gyónással, a bűnökkel kapcsolatban válaszolok néhány kérdésre. Az követ el bűnt, aki tudva és akarva nem engedelmeskedik Isten parancsának. Beteg voltam és nem tudtam elmenni a misére. Halálos bűn?

Bűnt csak tudva és akarva lehet elkövetni. Tehát aki betegség miatt mulasztja el a vasárnapi misét, halálos bűnt semmiképpen nem követ el. Bocsánatos bűnt sem. Bocsánatos bűn olyan mértékben, amilyen mértékben belejátszik a kényelem vagy az, hogy nem tartja olyan fontosnak.

Tipikus eset: ha jönnek a gyerekek, akkor főzni kell, ezért nem megy az anyuka misére. A család iránti sze-

retet a legszebb dolgok közé tartozik, de Istent jobban kell szeretni, mint a családot. Valójában meg kell keresni a lehetőséget arra, hogy szentmisére eljussunk. Pl. szombat este. Ha erre nincs mód, akkor olyan áron is el kell menni a misére, ha a család megharagszik. Miért? Azért mert bűn árán nem szerethetjük a családot. Egyébként ezt az áldozatot éppen azért kéri Isten, mert a családnak is arra a tanúságtételre van szüksége, hogy lássák – az édesanya számára, aki annyira szereti gyermekeit – Isten előbbre való náluk is.

Nem mert meggyónni valamit – élete egész folyamán. Menjen el zarándoklatra, vidékre, ahol nem ismerik. Mert nem csak halmozódik a bűne, hanem újra és újra szentségtörést is elkövet.

Nincs bűnöm. Jóllehet a világ szintjén tényleg nincs is bűne, de Isten előtt bűnösként állunk. De mit mondjunk gyónáskor?

Mulasztás… Néhány dolgot mondok, hogy megértsük önmagunkat. Gondoljunk egy anyára, sok gyerekkel körülötte. Mondhatja: nem csináltam semmi rosszat?

Körülöttünk ott a sok szenvedő. Nem elég, hogy nem csináltam semmi rosszat. Ha nem csináltam semmi jót, akkor elástam a talentumomat. Jézus válasza: Te gonosz szolga…

Idegen bűnök. Mindenki bűnében lehet részünk. Ki ne égne, hogy én ne égnék, mondja Szent Pál. Rossz példánkkal, tanácsunkkal, türelmetlenségünkkel más bűnéhez hozzájárulunk.

Ez nem azt jelenti, hogy gyötörjük magunkat, hanem azt, hogy átérezzük felelősségünket. Hogy alázatosak legyünk. Így találunk gyónni valót. Egyébként mondhatunk régebbi bűnöket is, ha nem találunk bűnt jelen életünkben. Évenként bűn terhe mellett kötelező a gyónás. Ez önmagában is egy bűn.

A bocsánatos bűnöket is meg kell gyónni? Amikor úgyis gyónunk, akkor ajánlatos. Egyébként elegendő a bűneinket megbánni.

Ha nincs súlyos bűnünk, akkor elég megbánni? Igen, elég. Sőt: a teljes szívemből bánom kezdetű ima, ami egyenlő a tökéletes bánattal, minden bűnt eltöröl. Pl. ha nem sikerült papot hívni halálos beteghez, ezt mindenképpen tegyük meg. De a mai világban egyre gyakrabban kerülhetnek olyan helyzetbe a hívek, hogy szeretnének gyónni, de nincs lehetőségük. Egyre ritkábban találunk alkalmat, és gyóntató papot.

Itt egy gyakorlati tanács: amikor nem szükséges, akkor a bánatimát, ami tehát a tökéletes bánat imája, imádkozzuk el és áldozzunk. Lehetőleg minden szentmisén.

Amikor bizonytalanok vagyunk abban, hogy súlyos bűnünk van-e akkor az Isten irgalmassága irányából közelítsünk. Akkor a bánatima után bátran áldozzunk, mert éppen az oltáriszentségben jelen lévő Jézusra van szükségünk. Ha csak lehetséges, minden szentmisén áldozzunk. Egy napon két alkalommal akkor áldozhatunk, ha a második áldozáskor a teljes szentmisén részt vettünk.

Félelmeim: hogy nem tudom jól és érthetően elmondani a bűneimet, esetleg kihagyok valamit. Az a lényeg, hogy valóban súlyos bűnt szándékosan ne hagyjak ki. Bocsánatos bűnt nem szükséges megmondani. Ha utólag jut eszembe, hogy súlyos bűnt kifelejtettem, akkor legközelebb meg kell gyónni, de a feloldozás érvényes.

Sokan azt mondják, hogy a gyónás nem egy bűnlajstrom, de azt is mondják, hogy nem kell megmagyarázni, hogy miért tettem, sem azt, hogy milyenek a körülmények? Van, amikor csak egy felsorolásra van lehetőség. Az ideális az volna, ha a kérdéses dolgokat átbeszélnénk. De erre a gyónónak sem, a papnak sem biztos, hogy van ideje, vagy alkalmas.

Elégtétel: Ha elfelejtettem, akkor valami arányosat vállaljak önként. Ha nem tudom teljesíteni, akkor kérhetek tanácsot egy – akár másik – paptól.

Jól jövök ki a gyónás után? Ha volt őszinte bánatom, akkor jó volt a gyónás.

Mikre van szükség a jó gyónáshoz: bűnbánatra, alázatra és gyermeki bizalomra.

A sziámi ikrek műtétje

Jézus ezt mondta magáról: „Az emberfiának sokat kell szenvednie… elvetik... de feltámad". Ez a mi keresztény életünk képlete is.

Dr. Benjamin Carson 1951-ben született az Egyesült Államokbeli Detroitban. Nevéhez fűződik a sziámi ikrek – a fejüknél összenőve született csecsemők – első sikeres szétválasztási műtétje. Az ilyen műtét ebben az időben bizonyossággal azt jelentette, hogy a másik csecsemő meghal.

Dr. Benjamin Carson a világ akkori legjobb agysebésze volt. Őt kérték fel arra, hogy vállalja el ezt a szóban forgó műtétet, de úgy hogy mindkét gyermek életben maradjon. Elvállalta a világtörténelem akkori talán legkomplikáltabb műtétét. Mindkét csecsemő nem csak életben maradt, hanem egészséges gyermekként folytatta életét. Hogyan jutott el Benjamin Carson ehhez a világraszóló eredményhez?

Sokat szenvedett, támadták és elvetették, de aztán „feltámadt". Hogyan is történt?

Carson egy hátrányos helyzetű néger gyerek volt Amerikában. Anyja analfabéta, aki egyedül nevelte őt testvérével együtt. Az iskolában mindenki Benjamint gúnyolta, mivel ő volt a legbutább. Egy jelenet: a tanítónő kérdezte: Benjamin, hány pontot szereztél a 25-ből? Nullát. A tanárnő (angolul) félreértette. Jól van, legalább 4 pontot sikerült szerezned. Egy gyerek: Tanárnő! Nem négyet, hanem nullát. Óriási nevetés.

Az osztályzatai egyébként folytonosan egyesek voltak. Az állandó gúnyolódásra Benjamin néha heves kitöréssel válaszolt. Az anyja mondta neki: Megint írt a tanárnő. Hogy csinálhattál ilyet, hogy megütötted az osztálytársadat? Nem tudtam, hogy a lakat is a kezemben van és azzal ütöttem.

Már nagyobb gyerek volt, amikor a sok inzultus miatt vásárolt magának egy rugós kést. Hallva, hogy társai az anyját szidalmazták, kitört: mit mondtál? Előkapta a rugós kését és teljes erejével az iskolatársa hasába döfött. Pontosabban csak akarta, mert a derékszíj fém csatját találta el, ami teljesen felfogta a dühös döfést. A fenti eset után – az Adventista Egyház tagjaként – így imádkozott: Uram, segíts, hogy megfékezzem indulatosságomat.

Az anyja egyszer csak nem bírta tovább. Pszichiátriára került. Mondta az orvosnak: félek, hogy a fiaim is ilyen buták lesznek, mint én. Az öngyilkosság is megfordult a fejemben. Önnek be kell feküdnie a kórházba. Nincs nekem arra pénzem. Ne törődjön a pénzzel. Majd megoldjuk, válaszolta az orvos és valóban gondoskodott mindenről. A gyerekeknek azonban nem volt könnyű az anya nélkül. Mit csináljunk nélküled? Addig is tanuljátok meg a szorzótáblát. Az irtó nehéz. Addig nem mehettek ki játszani, amíg nem tudjátok.

Te vagy a világ leggonoszabb anyukája, mondták neki a gyerekei.

A magunk körülmények közt nekünk is ez a hivatásunk.

Az anyuka meggyógyult. Egy tudós fogadta fel takarítónőnek. A hatalmas teli könyvespolcok láttán így szólt az asszony: uram! Ezt a sok könyvet mind olvasta? A legtöbbjét igen, miért? Csak kíváncsiságból. Amikor hazament így szólt a gyerekeihez: túl sokat nézitek a Tv-t. Mostantól hetente két műsort néztek. Válasszatok ki kettőt. Anyu! Ez őrület, mihez fogunk kezdeni a maradék idővel? Elmentek a könyvtárba. Kivesztek 2 könyvet és írtok nekem egy beszámolót arról, hogy miről szól.

Carson később a barátnőjével beszélve mondta: agysebész akarok lenni. Az idén 125 jelentkező van és kettőt vesznek fel. Ha nem sikerül, akkor oda az ösztöndíj. Felvették.

Már orvosként szolgált, amikor műtétre hoztak egy beteget – baseball ütőtől sérült. Az összes sebész konferencián van. Én rezidens vagyok. Nem operálhatunk, ha nincs jelen szakvizsgával rendelkező orvos.

Nem tudom elérni Dr. Hemingtont. Udvarhelyit sem…

Pedig, ha nem operáljuk meg sürgősen, akkor a beteg meghal.

Ápolónő: csinálja meg! Nem végezhetek lebenyműtétet. Legyen meg az Úr akarata. Ámen. Szikét, katétert, bipolárist…

A műtét után egy ápolónő közli vele: Dr. Udvarhelyi látni kívánja az irodájában! Azonnal!

A főorvos ordítva: megoperált egy beteget mindenféle engedély nélkül. És felügyelet nélkül. Ezért akár be is perelhetik a kórházat. Ha meghal a beteg, akkor a karrierjének befellegzett. Aztán nyugodt hangon: nagyon jó munkát végzett Dr. Carson. Gratulálok, hogy a lehetséges következmények ellenére nem habozott és helyesen döntött. Egyébként a műtét sikerült.

Még sok más lépcső is következett, de egyszer csak jött a felkérés a sziámi ikrek megoperálására. Ez a világtörténelmi jelentőségű műtét sikerült.

Carson a műtét előtt így szólt az ikrek apjához: nagy a kockázat, de mindenre igyekeztünk felkészülni. És természetesen imádkoztam. Doktor úr szokott imádkozni? Minden nap. Aztán a világ-média óriási érdeklődése mellett sor került a műtétre. Az orvoscsoportok együttműködésével, a korabeli legmagasabb szintű technika felhasználásával. Versenyt kellett futni az idővel, hogy ne károsodjon a csecsemők agya a szív leállítása miatt. Világraszóló eredményként a műtét sikerült. A sziámi ikrek mindketten önálló életet kezdtek.

Benjamino Carsonnak is sokat kellett szenvednie? Igen. Elvetették az emberek? Igen. Elvetették a négersége miatt, elvetették a butasága miatt, elvetették a gyilkos indulatossága miatt. Feltámadt? Igen. Feltámadt a butaságból, feltámadt a társát megölni kész haragvó, gyilkos lelkületből, feltámadt a négersége miatti hátrányos helyzetéből.

Benjamino Carson életében a maga szintjén megismétlődött az Embefiának, Jézusnak a sorsa. A magunk körülményei közt nekünk is ez a hivatásunk. Sokat kell szenvednünk, elvetnek, de feltámadunk.

Néha már ebben az életben, de ami minden Krisztus-követője számára biztos: feltámadunk az Örök életre.

Mibe kerül a megbocsátás?

A mai szentírási szakaszok a házassággal, a családdal kapcsolatosak. Jelen világunkban azért támadják mindezeket, mert a lényeget nem látják. Azt, hogy a lényeg az egymás iránti szeretet, a mások iránti szeretet. Most arról szeretnék beszélni, hogy a családtagok milyen árat kell, hogy fizessenek az egymás iránti szeretet révén azért, hogy egymásnak és mindenki másnak igazi ajándékká váljanak. Forrásként Zsuffa Tünde írásait használom.

Az írónő, Tünde, a legőszintébben tisztelte édesapját, aki mindig következetesen nevelte gyermekeit. A dolgos életre, a hívő katolikus életre. Ezért mélyen beleivódott az apja iránti tisztelet és szeretet. Halálosan komolyan vette azt az iránymutatást, amit apja megszenvedett, megkövetelt, de amihez hűségesen ragaszkodott is. Ez az édesapa falusi hentes volt. A három lányának 3 pontba foglalta össze azt, hogy kikhez nem mehetnek feleségül. Az első pont: nem mehetnek feleségül a „ruszkikhoz". Másik sokat mondó kinyilvánu-

lása: az apuka hentesbárddal darabolta szét az orosz könyveket.

Az édesapa másik sarokpontja a magyarsága volt. Súlyos betegsége idején így szólt családjához: ígérjétek meg, hogy unokám magyar színekben versenyez majd.

Tünde írja: Nekem fájt, hogy amikor a fiam a dobogó felső fokára lépett, az osztrák himnuszt játszották, az osztrák zászlót húzták fel. Ausztriában nem tanítják a himnuszt, félnek a nacionalizmustól. Ezért a győztes sportolók sem éneklik. Mondtam a fiamnak: mennyire beloptad magad az osztrákok szívébe, hogy énekelted a himnuszt. Egy frászt énekeltem én az osztrák himnuszt, válaszolta. Én a magyar himnuszt énekeltem.

Az írónő fia jelenleg (a könyv írásakor) 14 éves. És ez a fiú, akit az édesanya egyedül nevelt Ausztriában, versenyző, műkorcsolyázó lett. Többszörös osztrák bajnok. És ez a fiú, akit az anya mindig is arra a ragaszkodásra nevelt a nagyapja irányában is, amit ő, az anya is érzett édesapja, a gyerek nagyapja iránt, most ez a gyerek nem érzi jól magát, csak az oroszok közt. Orosz az egyik edzője, orosz a balett tanára, orosz a koreográfusa, oroszok a barátai. Nagyon-nagyon sokáig gondolkoztam azon – írja – hogy a sors mit akar

ezzel mutatni. Uram, mit akarsz ezzel ismét mutatni? Két központi, két fontos ember van az életemben. Az egyik az apám, a másik a fiam. Az egyik a gyűlöletet mutatta. Nem szívesen használom ezt a szót. A másik a rajongást. Az egyik az elutasítást, a másik pedig az elfogadást.

Hogy a haragot hogyan váltja fel a megbocsátás? Azt kell mondanom, hogy most már értem, hogy miért ezt a fiút kellett a világra hoznom. Mert ez a kisfiú mutatta meg nekem, hogy azért van egy olyan pont az életben, az életemben, amit nem folytathatok úgy, amint elkezdtem. És csak azért, mert az édesapám átélte a háború borzalmait, és csak azért, mert az édesapám tanúja volt annak, hogy a barátait focizás közben részeg orosz katonák hogyan lövik agyon, hogyan ölik meg őket. És csak azért, mert a 15 éves apám tanúja volt annak, hogy az édesanyját hogyan erőszakolják meg az udvarukban, azért még nem biztos, hogy gyűlölhetek. Nem biztos, hogy gyűlölhetek egy nemzetet.

Vannak ilyen vicces jelentetek, hogy itt ül a szobámban a Misa, a Szvetlána, a Lénocska, a nem tudom kicsoda, és én sütöm a pizzát és mögöttem mindenki oroszul beszél. És én egy szót sem értek. Akkor fel szoktam nézni az égre és azt mondom: na, öreg! Ehhez mit szólsz? A te házadban nem le-

hetett orosz szót hallani. És figyelj csak, mi folyik itt nálunk!

És tudom, hogy az apám érti. És az apámban akármennyire is ott volt a düh, a harag, a gyűlölet – ezek kimondhatatlanul bűnös szavak – de a halála előtti pillanatban megtisztult.

És ahogy azt mondtam az apámnak, amikor telefonon felhívtam – félve – „a Pepe műkorcsolyázni fog, mert azt mondták az oroszok", akkor az apám azt válaszolta: „Ja, ha ők azt mondták, akkor műkorcsolyázzon."

Pepe, a gyermekem így beszélte el ezt: „Amikor a papa meghalt, akkor hét éves voltam és előtte odahívott az ágyához, hogy elbúcsúzzon tőlem. Én ott sírtam és azt kérdeztem: most meghalsz? És ő így válaszolt: én most sajnos eltávozom a Földről, de onnan föntről segítek neked. Megáldott, megérttette velem, hogy magyar zászlót fognak felhúzni a tiszteletemre és nem osztrák zászlót és azt mondta, hogy mindig ott leszek veled. Onnan fentről segítek neked. Ott leszek veled, mikor húzod fel a korcsolyádat, amikor becsúszol a jégre, és ha ugrassz, akkor felemellek téged, mint egy hópihét."

És itt a hitnek az ereje, mert a fiam, amikor megnyer egy versenyt, és én nem vagyok ott, felhív telefonon,

akkor nem azt mondja, hogy megnyertem, hanem: a papa felemelt. És ez a fiú hazajön Magyarországra.

Ami küldetésem volt, azt idáig én végrehajtottam. Az az apai áldás, amit én ott megkaptam 2011. áprilisában, azt én 2018-ban beteljesítettem. Az lesz a fiam hátára írva, hogy Magyarország. És valószínű, hogy ott fogok sírni, amikor azt tudom mondani, hogy megcsináltam. Tessék, itt vagyok. Bebizonyítottam, hogy igenis, haza lehet jönni külföldről 20 év után. És úgy visszajönni, hogy a fiam azt mondta nekem pár hónappal ezelőtt – aki ugye Ausztriában nőtt fel: ne értsd félre anyu! Tudom, hogy hazamegyünk, mert megígértem a papának. Nekem Ausztria az otthonom. És, hogy ennek ellenére hazamegyünk.

Biztos, hogy átvesz a magyar válogatott. Nagyonnagyon sokat segítettek abban, hogy beilleszkedjem, hogy haza vágyjam. Aztán, hogy mi lesz velem, nem tudom. Én ugrok. De biztos, hogy Isten hozott itthon.

Számomra Isten egyik üzenete a fenti történettel az, hogy az életre csak a megbocsátás által jutunk el. Másik üzenete az, hogy az életre akkor jutunk el, ha mások iránti szeretetből tudunk igazán fontos és szép dolgokat is elveszíteni. Jézus mondása szerint: Aki elveszíti életét érettem – ami azt jelenti szeretetből – az

megtalálja azt. Így leszünk ajándék családunk számára is és mindenki más számára is.

A lelki gazdagság veszélye

A mai evangéliumban arra tanít Jézus, hogy megértsük: a gazdag nehezen jut be a Mennyek országába. Ez nem csak az anyagi gazdagságra vonatkozik, vonatkozhat ez lelki gazdagságra is. A lelki szegénység alatt általában azt értjük, hogy szabad a gazdagság vágyától. Most más értelemben beszélek a lelki szegénységről. Arról, aki azért szegény lelkileg, mert lényegi dolgokat elrontott. Az ilyen könnyebben talál Istenhez. A megtört szívűekhez van közel az Isten. Előzőleg már idéztem Zsuffa Tünde írónő életéből, most is – helyenként átszerkesztve – az ő írásaiból merítek.

Vallásos családból származom. Gyerekkoromban nem őrsi foglalkozásokra jártunk, hanem hittanra. Nem úttörők voltunk, hanem a templomban ministráltunk. Mikor megalakult Pusztaszabolcson a cserkészet, akkor mi voltunk az elsők, akik beléptünk. Ez lelkileg gazdagság volt, de Istennel mégis csak később találkoztam.

Tizenhat éves koromban az Országos Onkológiai Intézetbe kerültem egy műtétre. Itt fordult meg az életem. Isten kopogtatott az ajtón. Arra emlékszem, hogy féltem, de nem tudtam megmagyarázni, hogy mitől. Az ismeretlentől. Most 42 évesen tudom, hogy az a sötét ismeretlen a halálfélelem.

Pontosan emlékszem. Betoltak a műtőbe és közben szólt a rádió. Hallottam, hogy tegnap este meghalt Freddie Mercury és felcsendült egy dal. Aztán szépen elaltattak. A több órás műtét után próbáltak felkelteni. Emlékszem arra, hogy kinyitottam a szememet és forgott körülöttem minden. Beszélt hozzám a főorvos, hogy jól vagyok-e. És erre nem azt válaszoltam, hogy borzasztóan fáj, hanem azt kérdeztem: Tényleg meghalt Freddie Mercury? És ma is látom ezeket az arcokat magam előtt, ahogy mosolyogtak. Ezt a dalt évekkel később újra hallottam és felfogtam, hogy ez egy üzenet volt nekem. És ez a dal arról szólt, hogy ki akar örökké élni. Hát én.

Amit gyermekkoromban megálmodtam magamról, az bekövetkezett. Álmodoztam arról, hogy író leszek. Az Istennek szentelt élet: ezt valóban követem. Hogy Isten mindig és mindenhol velem van. És én ezt megpróbálom megmutatni a környezetemnek, illetve a könyveimen keresztül is. A teológiát első női

teológusként elvégeztem az egyetemen Ausztriában, Heiligenkreuzban. Ratzinger bíborostól, a későbbi XVI. Benedek pápától is hallgattam dogmatikát.

A házasságom tönkrement, egy elég csúnya tragédiával, mert a legkedvesebb húgom szerette el tőlem a férjemet. De most már tudom, hogy akkor apámnak igaza volt. Valami miatt vissza kellett mennem Ausztriába. És most abba gondoljunk bele, hogy mekkora fájdalom lehetett a közel 80 éves édesapának, aki mindig arra tanított bennünket, hogy itt élned, halnod kell. Minden egyes telefonbeszélgetéskor – amikor még egyetemista voltam – ezt ismételgette: „haza kell jönnöd". Milyen fájdalom lehetett, amikor azt mondta, hogy na, most jött el az a pont, amikor neked vissza kell menned Ausztriába. Az is, hogy egyik gyermeke milyen fájdalmat okozott a másik gyermekének.

Nem. Ezzel nem tudtam megbékülni, de megtanultam vele együtt élni. Hogy tovább kell lépnem. Megtanultam azokat a dolgokat tudatosítani magamban, amit teológiai tanulmányaim során megtanultam ott a szerzetesek között. Hogy a gyűlöletet be tudja gyógyítani a szeretet. És egyszer elérkeztem ahhoz a ponthoz, hogy ki tudtam mondani, hogy én így nem élhetek tovább. Ha a düh, a harag van a szívemben, azzal csak saját magamat ölöm meg.

A fiamnak az altatódala a Nabucco szabadság kórusa volt. De ezt nem én énekeltem neki, hanem az édesanyám. Ha teljesülne egy kívánságom, hogy mit csináljak másként az életemben, akkor tudja, hogy mi lenne? Az a 3 év a gyermekem életében a születésétől az Ausztriába való visszaköltözésemig. Ugyanis én 3 évig érzelmileg olyan voltam, mint egy élő halott. Valójában az édesanyám nevelte a fiamat. Ott voltam mellettük, de olyan voltam, mint egy szoptatós dajka. Ezek nagyon kemény szavak, de így történt. Megmagyarázhatnám most magamnak, illetve védhetném magam azzal, hogy ott volt a beteg édesapám és én voltam a családfenntartó. És anyám iskoláját működtetni kellett és annyit dolgozni. Napi 12-16 órát. Ez így jól hangzik, de nem ez az igazság. Én akkor belemenekültem a tanításba. A tanítványaim közé és valahol a fiam látványa mindig eszembe juttatta a családi tragédiát. Amiért most utólag nekem mégis szép emlék: ahogy jöttek az iskolából, az édesanyám dajkálta azt a kisfiút, és énekelte a Szabadság kórust. És milyen érdekes, ahogy én emlékeztem Mercuryra. Lejátszottak zeneműveket, hogy a fiam mire szeretne kört futni műkorcsolya-versenyen. A fiam egyszer meghallotta a Szabadság kórust és azt mondta, hogy egyszer erre futni fogok egy kört.

Hogy rendbe hoztam-e a fiammal a kapcsolatot? Amikor így utólag látok gyerekeket, összeszorul a szívem, hogy nekem nem adatott meg. Jaj, én nem voltam otthon. A fiamat nem én keltettem, nem én fektettem, nem én fürdettem. De azóta természetesen, amit tudtam, megtettem és nyilvánvalóan azért merem ezt már elmesélni, mert most már én vagyok a Pepe édesanyja.

Onnan indultunk ki, hogy a gazdag, a lelkileg gazdag is nehezen jut be a Mennyek országába. A törvényeket kora ifjúságától megtartó gazdag ifjú távolodásakor mondta ezt Jézus. Aki viszont elrontott már dolgokat életében – akár lényegi dolgokat is – aki nem a saját lelki gazdagságaiban bízik, az a bűnbánata által, az az Istenbe vetett bizalma által könnyebben jut Istenhez. A megtört szívűekhez közel van az Isten. Ő nem az igazakat jött hívni, hanem a bűnbánatot tartó bűnösöket.

Szeretet vagy pontosság

Missziós vasárnap van. Mindegyikünknek, akik itt vagyunk a templomban, szívügyünk a misszió. Az, hogy minél több embernek átadjuk az örömhírt. Van

egy fontos terület, ami nagyon segít ebben. A pontosság.

Vannak emberek, akik próbálnak pontosak lenni és másoktól is megkövetelni a pontosságot. Ha ez öncélú, akkor ez egy fakszni. A keresztény embernek nem az a célja, hogy pontos legyen, hanem az, hogy szeressen. De a pontosság többnyire igazi szeretet, nagy ajándék másoknak. Látszólag éppen a szeretet akadályoz bennünket a pontosságban. Nézzük csak!

Jó 30 éve lehetett. Püspökladányban várakozva láttam, hogy egy vonat már éppen elindult, amikor egy idősebb néni az állomás épületéből kilépve kétségbeesetten igyekezett a vonat felé. A forgalmista hölgy észrevette és azonnal körözött a tárcsájával. A mozdonyvezető rögtön lefékezett, a vonat megállt, a néni felszállt. Úgy gondolom, mindenki aki látta örült, hogy a szeretet felülírta a pontosságot. A vonat pontos indítását.

Más a helyzet, amikor a többi ember felé szeretetlenség egy ilyen gesztus. Akkor már mérlegelni kell. A buszvezetők meg szokták várni azt, aki a közelben fut, hogy felszállhasson. De egy bizonyos távolság esetén már nem várnak. Kötelességük is elindulni, de nem szeretetlenségből, hanem éppen azért, mert a többi utas érdekét kell szolgálniuk – azaz szeretniük. Né-

hány másodperc a mozgásterük. Isten akarata is, de legtöbbször az emberek akarata is néhány másodperc és nem több…

Tehát Isten akarata számunkra a pontosságra törekvés, de ez alól van kivétel. Miért kéri Isten a pontosságot? Mások miatt és magunk miatt.

Mások miatt: Missziós vasárnap lévén itt először is az Egyháztól távolabb lévőkre gondoljunk. A mai ember számára a legdrágább az idő. Mi történik akkor, amikor megvárakoztatunk valakit? A számára legdrágábbat raboljuk el tőle: az időt. Egy temetésnél sokan vannak jelen olyanok, akik nem szimpatizálnak az egyházzal. Ha a pap öt percet késik, addig másra sem gondolnak, mint arra, hogy már kezdeni kellene, nekik pedig mennyire kevés az idejük… Szóval az a néhány perc késés egy hatalmas erejű ellenhangolás nem csak a pappal, hanem Istennel szemben is. Létkérdés, hogy aki Istenről beszél – pap vagy hívő – az a legfontosabbat, az időt ne rabolja tőlük. Ne gazdálkodjunk mások idejével. Apostolkodásunk lényegéhez tartozik a pontosság.

A hívőkkel való kapcsolatunkban is nagyon fontos a pontosság. Gyakran azok, akik önzetlenül és a legszentebb dolgokat végzik, azok notóriusan késnek. Éppen azért, mert szent elfoglaltságaikat nem tudják ab-

bahagyni. Sok plébánián tapasztaltam, hogy az utolsó pillanatig végzik foglalatosságukat. A kezdéskor még éppen nincsenek készen. Érdekes, hogy egy perc késés után mindenki kész. Ha mindig egyetlen perccel korábban fejeznék be, mindig pontosak lennének. A pontosság azt jelenti, hogy az előző pillanatban jelen lévő Istent kell elveszítenünk a következő pillanatban már máshol jelentkező Istenért. Nem utolsó sorban magunk miatt is kéri Isten a pontosságra törekvést.

Éppen a szent dolgok tévesztenek meg bennünket. A szent dolgokat is lehet önmagunk miatt csinálni. Amikor valaki belemerül egy munkába, akkor igazi jó érzés tölti be. Ha ezt a jó érzést el tudjuk veszíteni, akkor Istenért csináltuk, a felebarátért csináltuk. Amikor nem tudjuk abbahagyni azt a szent cselekvést, attól kezdve a legszentebb dolgot is önmagunkért, önzésből csináltuk. Ez az egyik fontos oka annak, hogy vallásos szülők nem tudják vallásosnak nevelni gyermekeiket. Nem tudnak a társadalomban hatékonyan tanúságot tenni. A pontosság többnyire azt jelenti, hogy pillanatról pillanatra azokhoz igazodunk, akikhez Isten akarata, hogy igazodjunk. Ez esetben folyamatosan szolgálunk.

Amikor félbe tudjuk hagyni munkánkat, akkor azt tudatosítjuk magunkban, hogy nem az én munkám a

lényeg, hanem az Istené. Ő fogja megcsinálni. Tehát egy igazi alázatra és bizalomra segít Isten felé.

Mivel ez szívtelenségnek is látszhat, ezért hozzásegít ahhoz is, hogy ne az emberek elismeréséért dolgozzunk. Ráadásul másokat is erre az istengyermeki hozzáállásra segítünk.

Hogyan törekedjünk a pontosságra? Állandóan reflektáljunk arra, hogy mi is történt. Milyen váratlan helyzet akadályozott bennünket. Számítani a váratlan körülményekre is. Ha éppen emiatt túl korán érkezem, akkor sincs baj. Az így nyert időt hasznosíthatom. Másokkal, vagy Istennel kapcsolatba léphetek. Készülhetek a feladatra. Emellett tudatosítanom kell, hogy legközelebb kevesebb időt ütemezzek erre. Tehát ez nem elveszett idő lesz, hanem Istennel töltött idő is, tapasztalatszerzés is. A pontosságra való törekvés egy folyamatos tanulásra és folyamatos fejlődésre segít.

Egy másik szempont is azzal kapcsolatban, ha váratlanul túl hamar érkezem. Például még nem érkezett meg a könyv szállítmány, mert a jelzettnél korábban odaértem a nyomdába. Tévesen mértem fel az időt, de így már szeretetből, legjobb szándékkal, tehát Isten akarata miatt történt ez. Ez alázatra segít. Arra, hogy ne a magam tökéletességben bízzam. Ilyenkor kérem

a Szűzanyát, hogy százsoros kegyelemmé változtassa mindezt.

Mindez egy stresszes magatartásra kényszerít bennünket, hogy görcsösen igyekezzünk? Szó sincs róla. Nekünk a gyermek édesanya iránti bizalmával kell élnünk. A szeretet szabadságával. Hisz valójában nem akarunk semmit minden áron, hanem keressük azt, ami jobb a másiknak. Az eredményt pedig Istentől várjuk.

Összegezve: Isten akarata az, hogy pontosságra törekedjünk, mert ezzel folyamatosan a felebaráthoz igazítjuk tetteinket. Folyamatosan szolgálunk. De a körülmények szerint Isten éppen a pontosság elveszítését várja tőlünk. Mert ekkor azt az egy felebarátot kell szeretnünk a többi sok más felebarátot Istenre bízva. Mint a forgalmista Püspökladányban. De rendes körülmények közt a többség szolgálatát kell felvállalnunk. A lényeg az, hogy szeretni akarjunk – többnyire a pontosságra való törekvéssel. Rendkívüli helyzetben a pontosság áldozatképpen történő elveszítésével.

Karok lábak nélkül világbajnok

Jézus a mai evangéliumi részben a szegény özvegyasszonyt állítja elénk példaképnek, aki két fillért dobott a perselybe. Így az összes vagyonát odaadta. Ezzel egy totális rászorultságot vállalt. Jézus bennünket, mai apostolokat is erre hív. Az apostolnak, aki másokat Jézushoz akar vezetni – különböző szinteken és mindig szeretetből – folyamatosan vállalnia kell a kiszolgáltatottságot. Miért? Azért, mert ez jó az apostolnak is, de ez jó annak is, akit Istenhez kell vezetnie.

Az apostolnak azért jó, mert ha saját magában bízna, akkor eleve nem tudna Istenről tanúskodni. Akkor a saját okosságáról, a szónoki képességéről, a személyes varázsáról tenne tanúságot… Csak az tud Istenről tanúságot tenni, aki átéli azt, hogy lényegileg szegény, hogy rászorul. Akkor képes átélni Jézus azon szavait, hogy „nálam nélkül semmit sem tehettek”.

Miért jó a híveknek az, hogy az apostol, a hithirdető szegény? Azért, mert így az apostol rászorul a hívő támogatására. Ez által a hívő a gondoskodó, ajándékozó Isten szerepébe léphet, amikor az apostolt valóságos szükségleteiben segíti. Tehát az apostol szegénysége által hozza helyzetbe a hívőt. A hívőnek lehetőséget

ad, hogy Isten emberének segítve az Istent magát segítse. Másrészt önzetlen segítésével azonosul is magával az ajándékozó Istennel.

A szegénység, a rászorultság egy lényegi előny. Most nézzük meg, micsoda eredményeket érhet el egy olyan, aki mindenben rászorul másokra.

Massimiliano Sechi (Új Ember július 1.) előadásait rengetegen hallgatják Olaszországban. Nincs kifogás néven alapított mozgalmat, amellyel bátorítja az embereket. Harmincegy éves. Szardínia szigetén született karok és lábak nélkül. Az ultrahangos vizsgálatok során semmit nem vettek észre, végül a szülés előtt a negyedik nőgyógyász észlelte a végtagok hiányát. Elmondta édesapjának, aki azonban titokban tartotta.

Édesanyja csak a szülés után tudta meg, hogy gyermeke fokoméliás. Volt, aki Csernobillal magyarázta a rendellenességet, de Massimiliano másként vélekedik. Semmi sem történik véletlenül. Súlyos fogyatékosságával másoknak segít. 2015-től életvezetési és üzleti tanácsadást nyújt magánszemélyeknek és cégeknek. Abban segít, hogy az emberek megtalálják az erőt az élethez, az önbecsüléshez. Képességeik kibontakoztatásához.

Vallja, hogy mindenki képes arra, hogy irányítsa életét, feltéve, ha nem keres kifogásokat.

Massimilianonak ezer kifogása lehetett volna, mégis születésétől kezdve gyorsabban fejlődött a többi kisbabánál. A szülei első pillanattól kezdve arra nevelték, hogy a lehető legnagyobb mértékben önálló legyen. Hat hónapos korától egyedül evett, s csupán néhány éves volt, amikor már egyedül mosakodott és kéz nélkül is tudta kezelni a számítógépet. Ekkor még haragudott a világra, lázadóként nőtt fel. Szülei művégtagokat készíttettek neki, hogy járni tudjon, és ne kelljen neki elektromos kerekesszékkel közlekednie, de gyűlölte a protéziseket, mert segítségre volt szüksége a használatukhoz.

Amikor 14 éves korában szülei elváltak, eldobta a művégtagokat. Mély depresszióba esett, de gyengeségéből idővel erő lett: „rájöttem, hogy nem keresek alibit, átalakíthatom az életemet. Kidobtam tehát az antidepresszánsokat is, és elhatároztam, hogy dolgozom magamon."

A videó-játékokban olyan ügyes lett, hogy 2013-ban világbajnoki címet szerzett. Azóta a „Nincs kifogás" nemcsak a mottója, hanem az életstílusa is, és neve annak a mozgalomnak is, amelynek 221 ezer követője van a Facebookon. Vallja, hogy bonyolítjuk az életünket, pedig a legnagyobb változások az egyszerűségből indulnak ki. Fontos megérteni, hogy mindennek, ami

történik, megvan a maga célja. Annak is, ami látszólag szerencsétlenség. Egy veszteségből is fakadhat erő, ha képes vagy átalakítani a fájdalmat.

Massimiliano és felesége jól tudja ezt, hiszen márciusban elvesztették az első gyermeküket. A kilencedik hónapban halva született – nem tudják miért. De a fiunk lelke örökké él. Nem a halál a rossz dolog, hanem az, ahogyan mi látjuk a halált – vallja. Erika 30 éves, a Facebookon ismerkedtek meg, majd egy éven át levelezték, végül találkoztak és attól kezdve együtt maradtak. Ott van Massimiliano mellett a találkozókon, a turnéin. Júliusban Olaszország tereit járják be a „Nincs kifogás" mozgalommal (www.massimilianosechi.com). Meg akarják mutatni az életükkel elégedetlen embereknek, hogy az élet csonka testtel is szép és a boldogság ezer dologtól függ, de semmiképpen sem a külső megjelenéstől.

Mire törekedjünk tehát? Nem a szegénységre, hanem a lelki szegénységre. Arra, hogy mindig, mindenünket készek legyünk ajándékozni. Állandóan felvállalva a szegénység kockázatát. Állandóan megélve azt, hogy mi csak az Istenben bízunk. Nem önmagunkban, nem a pénzben és a javakban, nem is az emberekben. A felebarát javáért folyamatosan készen arra, hogy vállaljuk a szegénységet, a kiszolgáltatottságot. Azzal a hit-

tel, hogy boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.

A Titanic és az Isten

A mai evangéliumi rész arra figyelmeztet, hogy a világ végén eljön Jézus, nagy hatalommal, és dicsőséggel. Minél nagyobb az emberiség tudása, fejlettsége, annál jobban fenyeget a gőg kísértése. Az, hogy mi vagyunk a nagyok, már nincs szükség Istenre. Idézzük fel a történelem legnagyobb vízi tragédiáját.

A Titanicot úgy építették, hogy elsüllyeszthetetlen legyen. Az újságokban gyakran így szerepelt: az Isten sem süllyesztheti el. Nevét a görög mitológiában szereplő Titánokról kapta, akik fellázadtak az istenségek ellen. A Titanicot is ilyen lelkülettel építették. Demonstrálni akarták, hogy az ember nagyobb, mint az Isten. Sőt. Demonstrálni azt, hogy az ember legyőzte az Istent.

A Titanic a világ akkori legnagyobb hajója volt. Ma is nagy hajónak számítana. 269 m hosszú, 58 m magas, 60 ezer lóerős motorok, 46 ezer tonna súlyú. 9 fedélzetű. 25 csomós / = 46 km/ órás sebesség elérésére képes.

A hajó törzset vízzáró rekeszesre építették. Ezek a rekeszek arra szolgáltak, hogy az esetleges sérülések esetén ne jusson be a víz a hajó többi részébe. A kapitány és a legénység a kor legkiválóbbjaiból állt.

1912. ápr. 10-én, első útján 2.230 utassal a fedélzetén futott ki az angliai Southampton kikötőjéből New-York felé. Azonban még a kikötőben majdnem összeütközött a New York nevű óceánjáró hajóval. Rekordidő alatt akarták átszelni az óceánt. Így mondanám: az önmagára büszke emberiség minden szempontból a maga csúcsait vonultatta fel. Az Isten pedig nem vonultatott fel soha nem látott vihart… Sőt: azon az éjszakán szokatlanul nyugodt, békés volt a tenger.

Az önmagára büszke emberiség legjobbjai mondtak csődöt a kor legnagyszerűbb építményével kapcsolatban. Milyen hibákat követtek el?

A hajótársaság elnöke gyorsasági rekordot akart elérni. A kapitány akaratával szemben kiharcolta azt, hogy a hajó a lehető legnagyobb sebességgel haladjon. A kapitány a nyugdíjba menetele előtti utolsó útján nem harcolta ki azt, hogy lassabban menjenek. A hajóhídon csak egyetlen egy távcső volt.

Amikor észrevették a jéghegyet, a hajót a szolgálatos tiszt utasítására még nagyobb sebességre kapcsolták. Ehelyett csökkenteni kellett volna a sebességet és

egyenesen nekimenni. Így csupán egy rekeszt árasztott volna el a víz, nem pedig sorban a rekeszeket a hajó oldalán. A hat kisebb nyílás éppen eggyel több rekesz sérülését okozta, mint amit a hajó elbírt volna. Nem voltak a hajón vészjelzés hírüladására szolgáló piros rakéták. Nem volt elég mentőcsónak.

705-en menekültek meg, 1.523-an a vízben lelték halálukat. A mentőcsónakokban az utasok mintegy felének jutott volna hely, de azokat többnyire félig üresen bocsátották vízre, mivel annyira valószerűtlennek tűnt a hatalmas hajó elhagyása, egy kis mentőcsónakba való átszállás. Az embereket gyakran erővel kellett belelökdösni a kis vízi járművekbe.

Egy közelben lévő hajó, a Californian is cserben hagyta a Titanicot. A rádiós aludt, az őrszemek pedig nem értették, hogy mi történik.

Ebben az is közrejátszott, hogy a Titanic rádiósai annyira el voltak foglalva a sok gazdag utas sürgönyeinek továbbításával, hogy figyelmen kívül hagyták a jéghegyek közelségét jelző üzeneteket. Végül egy 4 óra távolságban lévő magyar hajó, a Carpathia sietett a segítségére, de a Titanic már jó két és fél órával korábban elsüllyedt.

A Titanicot az Isten feletti diadal jelképének hirdették. Ezzel szemben a roncsait 73 évig még megtalálni

sem tudták. Csak 1985-ben sikerült felfedezni az Atlanti Óceán 4.700 méteres mélységében.

A kiemelésére irányult kísérletek is kudarcot vallottak a modern szupertechnika ellenére. 1998-ban a 46 ezer tonnás hajónak csak egy 15 tonnás darabját hozták fel. Ezt a „darabkát" Las Vegasba vitték. De már nem az emberiség diadalának jele lett belőle, hanem a leglátványosabb kudarcának lett a szimbóluma.

Vessünk egy pillantást az egyes emberek kudarcaira egy film szemléletes bemutatása alapján.

A mentőcsónakba szálláskor az egyik tiszt lelőtt egy férfit, hogy megakadályozza azt, hogy a férfiak betolakodjanak az asszonyoknak, gyerekeknek szánt mentőcsónakba. Aztán ez a tiszt önmagát lőtte főbe.

Egy férfi öregasszonynak öltözött és így mentette az irháját.

A filmben ott úszkáltak az emberek a jéghideg vízben, az éjszaka sötétjében. Körülöttük ott lebegett a sok szétszóródott bankjegy. A mit sem érő sok-sok pénz. Közben a világ bálványa, a Titanic még sok-sok emberrel a fedélzetén orrával lefelé fordulva süllyedni kezdett az óceán mélységes fenekére.

A Titanic a Bábeli torony modern változata volt. Az ember próbálkozása arra, hogy megmutassa azt, hogy már ő az Isten. Mi hittel valljuk azt, hogy Isten

a világmindenség ura, szerető királya. És hisszük: boldog az, aki nem a világ csalóka hatalmában, hanem Istenben bízik.

A gyengeségbe öltözött Krisztus király

Krisztus király ünnepe van. Hiszünk abban, hogy Krisztus az emberi gyengeséget magára öltve valósította meg királyságát. Az Isten ereje a gyengeségben lesz teljessé.

Stephen Hawking a világegyetemmel foglalkozó legnagyobb tudósok közé tartozik. Az idő rövidsége című könyve mindmáig a legsikeresebb tudományos könyv. 40 nyelven, 30 millió példányszámban jelent meg. A szerző 1942-ben Oxfordban született. Az iskolában kifejezetten rossz tanuló volt. Fiatal korában az életet is, tanulmányait is unalmasnak, céltalannak érezte. 1963-ban, 21 éves korában olyan súlyos mozgásszervi betegséget kapott, amiben általában néhány éven belül meghalnak. Eleinte elkeserítette, de később emiatt szerencsésnek vallotta magát, mivel betegsége lényegileg hozzájárult tudományos sikereihez.

Hátrányos helyzete, sokféle aránytalanul nagy gyengesége ellenére, vagy éppen általuk emelkedett

az emberiség nagyjai közé. 1966-ban megszerezte doktori fokozatát. 1968-ban a Cambridge-i Asztronómiai Intézet tagja lett. Ebben az időszakban már egyre nehezebben tudott dolgozni. 1968-ban elvesztette járóképességét. 1969-től tolószéket használt. 1971-től már nem volt képes írni sem. 1974-ben már képtelen volt önállóan enni.

1974-ben közölt egy tanulmányt a fekete lyukakról. Az ebben ismertetett felfedezése hatására a tudomány világában világszerte ismert lett. A Brit Tudományos Akadémia tagjává választották.

Hawking állapota folyamatosan romlott. Beszédhangja kezdett eltorzulni. Ezután már csak a beszédét értő személy tolmácsolásával tudott előadásokat tartani. Így diktálta le tanulmányait is. 1985-ben egy genfi utazás során tüdőgyulladást kapott és szervezete összeomlott. Az életét megmentő gégemetszés miatt elveszítette beszédképességét. Ez után már csak egy gép segítségével kommunikálhatott az éppenhogy minimális ujjmozgásra képes tudós. Ekkor mindössze egy kapcsoló mozgatásával tudott szöveget szerkeszteni. Egy másik készülék segítségével azokat kimondani.

Eleinte 15 szót tudott rögzíteni percenként. Később volt úgy, hogy csak egy szót sikerült rögzítenie percenként. Ez után megoldották, hogy az eszköz működtet-

hető legyen fej- és szemmozgással is. Miután elveszítette maradék kézmozgását, kívülről az archoz rögzítettek egy vezérlő szenzort, amit az arcizom mozgásával vezérelt. 2012-ben bejelentették, hogy Hawking az előző év folyamán részt vett egy fejlesztésen, ahol egy olyan eszközön dolgoztak, ami az agyhullámok alapján működik. Stephen Hawking a gyengeségében lett a tudomány óriása.

Minket, keresztényeket arra hív Jézus, hogy a teljes alkalmatlanságunk és gyengeségünk ellenére tegyük teljessé az Ő uralmát világunkban. Mi annyi-annyi szempontból alkalmatlanok, gyengék vagyunk és a világ olyan hatalmas. De nem csak hatalmas, hanem sokkalta nagyobb erőkkel állunk szemben, mint azt gondolnánk. Miben bízzunk mi?

Egy megtörtént esettel szemléltetném a világ helyzetét. Egy megyei harmadosztályú focimeccsen a falu csapatának szurkolói szívvel-lélekkel drukkoltak a csapatuknak, hogy megnyerje a meccset és felsőbb osztályba jussanak. Minden helyzetben idegtépő izgalommal drukkoltak. A mérkőzés közben az ellenfél egyik beépített embere a kapus háta mögé sétált és odaszólt a kapusnak, hogy 500. A kapus válasza: Oké, oké. Ezzel a kapus eladta a meccset. A játékosok hajtottak, a szurkolók szinte őrjöngtek az izgalomtól. Nem is sejtették,

hogy már csak színjáték az egész, mert a kapusnak meg van a lehetősége, hogy megveresse a csapatot. Legalábbis elvileg. Egyetlen kapura rúgásra volt szükség. A másik csapat csatárai azonban egyszerűen nem jutottak a kapu közelébe. Végül aztán mégis helyzetbe került egy játékos. A kapus az ellenkező irányba vetődött, de a labda a másik kapufa közelében mellé ment. A csapatnak – anélkül, hogy tudta volna – semmi esélye nem volt. Megtörtént az, amire nem lehetett számítani. Ilyen, sőt sokkal ilyenebb a világhelyzet.

Gondoljunk bele, hogy mennyi szép segélyprogram van a világon és az afrikai országok rengeteg gazdagságuk ellenére nem tudnak kiemelkedni. A kelet-európai országokat hogyan próbálják jogi és igazságosnak látszó eszközök álcája mellett hátrányban tartani! Számtalan politikus mindent megtesz a világbékéért, a háborúk száma mégsem csökken. A tudomány és technika szédületesen fejlődik, a szegénység mégis növekszik. A környezetszennyezés katasztrofális. És mindez nem véletlen. A pénzügyi világ maroknyi kis csoportja a háttérben összejátszva és teljesen tudatosan bitorolja a világ fölötti hatalmat. Emberileg nézve minden pozitívum vereségre van ítélve. Akinek az emberiséget segíteni kellene – már az ENSZ is, az Európai Unió is – sok esetben komoly erőkkel a korrupciót, a háborús érde-

keket szolgálja. Mit tehetünk? Azt, hogy még nagyobb hittel hisszük: a gyengeségbe öltözött Jézus a világmindenség királya. Nekünk az a hivatásunk, hogy minden negatív információra még nagyobb hittel válaszoljunk. Minden hírre kérem a Szűzanyát, hogy százszoros kegyelemmel válaszoljon. Mert Jézus a gyengeségbe öltözve már legyőzte a világot. A Szűzanya a Sátántipró asszony. Minden gonoszság fejét széttiporja. Csak az a kérdés, hogy bennünket mennyire tud belekapcsolni. Aki győzi hittel, azt Isten munkatársaként részévé teszi az isteni diadalnak. Nincs félnivalónk senkitől és semmitől. Csak attól, hogy emberi szemmel nézzük, csak attól, hogy nem győzzük hittel.

Mondjuk teljes szívvel: Jézusunk! Hiszünk abban, hogy minden látszat ellenére Te vagy a mindenség királya.

Mit kérjünk az imában?

Megkezdődik az Advent. Jézus szüntelen imádkozásra szólít bennünket. Imádkozásunk gyakran abból áll, hogy elmondjuk kéréseinket Jézusnak azzal a hittel, hogy meghallgat bennünket. Tehát mi mondjuk meg Jézusnak, hogy mit tegyen értünk. Más szavak-

kal: Engedelmeskedjen nekünk Isten a mi jó és szent céljaink elérése érdekében. Ezzel szemben, nekünk minden élethelyzetben azt kell keresnünk, amit Jézus akar.

Mi abban a tudatban élünk, hogy tudjuk azt, hogy nekünk és szeretteinknek mi a jó. A valóság azonban az, hogy mi vakok vagyunk.

Évtizedekkel ezelőtt tudatosodott bennem az, hogy milyen fontos szerepe van minden egyes püspöknek az Egyházban. Végig gondoltam azt, hogy kik vannak olyan személyek az ismeretségi körömben, akik a legalkalmasabbak lennének arra, hogy püspökké szenteljék őket. Mivel Jézus biztat bennünket a fontos dolgokért való imára és hittem az ima erejében, elkezdtem név szerint imádkozni ezekért a papokért.

Teltek az évek és közülük senkit nem szenteltek püspökké. Nem volt ez egy minden áron való ima a kezdetek idején sem, de hittel mondott ima volt. Az idő múlásával aztán egyre jobban láttam azt, hogy alig van olyan jelöltem, akit most is igazán alkalmasnak látok azok közül, akiket püspöknek ajánlottam imáimban. Most már világosan látom, hogy menynyire jó az, hogy nem úgy teljesítette kérésemet Isten, ahogy én kértem.

Jelenleg már nem azért imádkozom, amit szeretnék, hanem azért, amit Isten akar. Isten kéri azt, hogy imádkozzam hittel. Ezért hittel próbálok imádkozni. Megfogalmazok konkrétumokat is, mert ez teszi valóságossá, érzelmileg átélté imámat. De tudom, hogy Isten éppen azzal hallgat meg, hogy nem úgy teljesíti azt a kérést, ahogy én jónak látnám. Mert én emberileg látom a dolgokat. Nem látom a jövőt. Nem látom, hogy minek mi lesz a következménye. Az embereket is csak Isten ismeri igazán. Tehát a lényeget illetően vak vagyok.

Van egy idős asszony, aki nagy hittel tett tanúságot egész életében. Rengeteg beteg embernek segített materiálisan is, de lelkileg is. Aztán ő lett beteg. Ha valaki megérdemelné azt, hogy segítsenek rajta, akkor ő biztosan.

Egyik volt betege szinte élethivatásának tekintette, hogy mellé álljon. Imáival ostromolta az eget és másokat is imára szólított fel, hogy meggyógyuljon. Drága gépet szerzett neki, hogy enyhítse bajait. Ez a gép segített is. Azonban a beteg nem sokáig használhatta a gépet, mert tovább romlott az állapota. Miért nem segítette meg jobban az Isten? Erre a hitünk válaszol. A beteg javáért, az őt segítő javáért és minden más ember javáért. Ebből akár semmit sem látunk.

Tényleg semmit, vagy máskor keveset. Mert vakok vagyunk.

Hogy mi szolgál az igazi javunkra és mi szolgál mindenki más javára, azt Isten tudja egyedül. Annyit tudunk, hogy Isten a legjobbat akarja adni mindnyájunknak. És azt is, hogy amikor nem kérésünk szerint rendezi dolgainkat, akkor ad erőt hozzá.

De akkor mért nem teljesíti kérésünket, amikor egy megtérésért imádkozunk? Például egy anyuka eget ostromló imáját, hogy a fia térjen meg. Isten egy ilyen kérést mindig meghallgat. De ez nem azt jelenti, hogy meg is mutatja az eredményt. Egy édesanya úgy halt meg, hogy sok évtizedes folyamatos imája ellenére a lánya nem tért meg. Ez az anyuka földi életében soha nem látta meg, hogy Isten meghallgatta kérését. A környezete viszont – az anyuka halála után 8 évvel – meglátta azt, hogy Isten mennyire meghallgatta ennek az anyukának az imáját. Istenhez tért a lánya. Isten miért nem mutatta meg az eredményt az édesanyának még földi életében? Többek közt azért, mert így ezt az anyukát sokkalta több imára sarkallta és sokkalta nagyobb hittel való imára. És ez a sokkalta több imája mérhetetlenül több kegyelmet eredményezett. Nem csak a gyermekének az üdvösségét, hanem ezernyi más megmentését is. Tehát azért nem mutatta

meg Isten ennek az anyukának az imája eredményét, mert az anyukát is, gyermekét is és számtalan más embert is így emelt még magasabbra.

Ha vakok vagyunk a jövőt illetően, akkor viszont minek kérjünk konkrét dolgokat?

Jézus példája miatt is. Jézus is imádkozott, mégpedig így: Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a kehely. Viszont hozzátette: de ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te.

Másrészt azért imádkozzunk konkrét dolgokért, mert Jézus folyamatosan kéri. Nem csak a jó megadása miatt, hisz mindenkinek a legjobbat akarja adni, hanem azért, mert így kerülünk érzelmileg is egy bensőséges és folyamatos kapcsolatba Istennel.

Így tudja Isten általunk folyamatosan azt az igazi és legnagyobb jót megadni nekünk is, meg általunk másoknak is, amire valóban szükségünk van. Ez pedig nem egyenlő azzal, amit mi legszentebb és legjobb meggyőződésünk szerint gondolunk. Boldogok azok, akik tudatában vannak annak, hogy mi emberek a lényeget tekintve vakok vagyunk.

Tehát folyamatosan és konkrétumokat is megfogalmazva kérjünk mindent, amit jónak tartunk, de a lényeget sohasem felejtsük el – kimondva vagy kimondatlanul - ne az én akaratom legyen, hanem a Tiéd.

Készítsetek utat Hawkingnak és mindenkinek

A közelmúltban (nov.25-én) beszéltem Stephen Hawking tudósról, aki sokszorosan hátrányos helyzete ellenére is az emberiség nagyjai és jótevői közé emelkedett. Nem beszéltem azonban arról, hogy nagyon nyomatékosan állította, hogy nincs Isten. Hogy lehet akkor számunkra, Krisztus-hívők számára jótevő és példakép?

Az Isten létét tagadó Hawking tudományos munkájával minden ember számára, a keresztények számára is jótevő. Gondoljunk bele, hogy a világon hány autóbuszsofőr van, akik viszi az embereket. Az utasok közül sokat történetesen a templomba. Akár tudja, akár nem. Tehát a buszos segítő a Jézushoz jutásban. Hálásak lehetünk neki. Sőt! Kell is hogy hálásak legyünk.

Példakép is lehet, mondjuk egy hittanos számára abban, hogy eltanulja tőle a vezetés egy-egy fortélyát, meg azt is, hogy szeret vezetni. Meg udvarias. Tehát bizonyos dologban akár példakép is lehet a keresztény számára.

Üdvözülhet-e Hawking? Jézus a leghatározottabban hitet kér. Sőt azt mondja, aki nem hisz, az elkárhozik. Tehát nekünk, akik ismerjük Jézust, mindent

meg kell tennünk azért, hogy hitben éljünk. Mert az esetben, ha mi, akik megkaptuk ezt az ajándékot és nem élünk vele, akkor elkárhozunk. Ugyanakkor a hit ajándék.

Kis Szent Teréz élete végén komoly hit-kísértésekkel küzdött. Tehát nem volt meg benne a hit élménye. Ugyanígy Kalkuttai Szent Teréz anya hosszú éveken át nem érezte a hit élményét. De mindketten akartak hinni és kérték a hit ajándékát.

A II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint vannak, akik saját hibájukon kívül nem hisznek, ugyanakkor legjobb meggyőződésük szerint élnek. Őket anonim, azaz névtelen kereszténynek nevezzük. Ilyen lehetett Hawking is.

Eligazít bennünket Jézus szava az utolsó ítéletről beszélve: éhes voltam és ennem adtatok, szomjas voltam és innom adtatok. Hawking esetére lefordítva ez így hangzik: szomjas voltam a tudásra és innom adtál a tudás forrásaiból.

Beteg, hátrányos helyzetű voltam és reményt adtál az élethez az által, hogy bénaságod ellenére is látványosan értékes életet éltél.

Kérdeztük, hogy üdvözülhet e Hawking? Nem csak, hogy üdvözülhet, hanem biztosak lehetünk abban, hogy üdvözül, ha olyan hittel imádkozunk érte, me-

lyet Jézus kér ezekkel a szavaival: bármit kértek, higgyétek, hogy megkapjátok. Ez a felszólítás nekünk szól, akik megkaptuk a hit ajándékát. Ha másképpen nem, de a mi hitünk, imánk által el fogja nyerni az üdvösséget.

A mai evangéliumban Keresztelő János felhívását hallottuk: készítsétek az Úr útját. A plébániánk előtt az újszegedi ligetben most új utakat építenek. Látom az ablakból, hogy hidegben, esőben is aprólékos gondossággal dolgoznak. Ezek az útkészítő munkások elsősorban nem maguknak építik az utat. Minden más embernek építik – köztük nekem – aki sokkalta többet fogok rajta járni, mint ők. Tanuljunk az útépítőktől.

Elsődlegesen mi sem magunknak kell, hogy készítsük az Úr útját, hanem minden más embernek. Hawkingnak is, aki a tudomány útján és a hátrányos helyzetével készítette az Úr útját számomra és minden más ember számára.

Hawking nekünk készítette az utat evilági előrehaladásunk ügyében, nekünk pedig Hawking és mindenki más számára kell az utat készíteni, hogy Jézushoz eljussanak. Értük mondott imáinkkal, hitünkkel.

Akinek két ruhája van

Keresztelő János a mai embernek is mondja: „Akinek két ruhája van, az egyiket adja annak, akinek egy sincs". Ez természetesen nem csak ruhára vonatkozik. Néhány ötletet szeretnék adni, hogy milyen lehetőségeink vannak mások megsegítésére.

Amikor egy új helyre kerültem plébánosnak, akkor úgy tűnt, a híveket nem különösebben foglalkoztatja az, hogy én mit akarok. Elkezdtem figyelni azt, hogy mi érdekli őket. Az idősek otthonában láttam azt, hogy az egyik idős néni milyen nagy becsben tart egy szál virágot, amit neve napjára kapott.

Mi lenne, ha én is vinnék virágot az időseknek. Eszembe jutott, hogy sok esküvő van a templomunkban és mindegyik esküvő alkalmával, rengeteg virággal díszítik fel a templomot. Természetesen az oltárra vázákban helyezték el ezeket. Azonban az összes pad szélére is tettek szegfűt, de itt már nem vázákban, tehát itt már nem vízben voltak. Így nem is maradhattak ott, hiszen már másnapra is elhervadtak volna. Ezekkel már nem foglalkozott senki. Amikor erre rájöttem, átvittem a plébániára és vízbe tettem mindet. Aztán az idősek otthonában egyenként odaajándékoztam az időseknek. Ez egy alkalommal kb. 70 szál szegfű volt.

Kimondhatatlanul nagy örömet okozott ezeknek a magára maradottságot megélő időseknek a személy szerint nekik szóló kis ajándék.

Ettől kezdve minden esküvő után elajándékoztam a padok szélét díszítő virágokat. Azzal a különbséggel, hogy már nem csak az idősekre gondoltam. Mivel éppen hallottam, hogy az óvodában milyen szépen szerepeltek a gyerekek egy ünnepségen, átvittem az óvodába a szegfűket és sorra járva a termeket, megajándékoztam az óvoda vezetőjét, az óvó néniket és dadákat, a személyzet minden tagját. Természetesen közben megköszöntem azt, hogy olyan szeretettel és eredményesen dolgoznak.

Az általános iskolában havonta ünnepelték a tanárok a névnaposokat. Egy időben én is rendszeresen részt vettem az ilyen összejöveteleken. Ilyenkor az igazgató köszöntése után én következtem. Egy kis képre írtam néhány köszönő sort az illető tanároknak, eredményeikkel kapcsolatosan, meg arról, ami szépet hallottam velük kapcsolatban. Ezt olvastam fel a közösség előtt és adtam át az ünnepelteknek. Nem ritkán esküvős szegfűt is adtam nekik.

Természetesen más alkalmakat is felhasználtam arra, hogy azzal a szegfűvel örömet okozzak munkatársaknak, jótevőknek, vendégeknek, másoknak. Én

így próbáltam életté váltani Keresztelő Szent János felszólítását: „Akinek két ruhája van, az egyiket adja annak, akinek egy sincs”

De mit csináljon az, aki már idős. Akinek úgymond nincs lehetősége, „két ruhája”, mert nincs jártányi ereje sem? Hogy egy ilyen embert mennyire ajándékozóvá teszi a Gondviselő Isten – ha hisz és imádkozik – tanúsítsa az alábbi történet.

A közelmúltban egy végső stádiumban lévő idős, beteg nénihez hívtak. Már alig tudott kommunikálni, de azért mindent értett. Feloldoztam, megáldoztattam, feladtam neki a szentkenet szentségét. Egyértelmű volt, hogy a néni mély hite, imádságai és szeretete volt az oka annak, hogy fia Ausztráliából hazajött, hogy édesanyja mellett lehessen földi élete utolsó heteiben. Sok-sok dollár veszteséget felvállalt az édesanyjáért. Isten pedig tovább görgette a szeretet áradását.

Ottlétemkor kiderült, hogy a néni fiának nyomdája van Ausztráliában. Számos emberrel kapcsolatban van, egy elismert személyiség. Sokaknak segít, beleértve az ottani Egyházat is. Látva az Életem üzenete című könyvemet, kérte, hogy dedikáljak 40 könyvet és majd hazaviszi az ottani ismerőseinek. A könyveket dedikáltam, de végül mégsem ő adta át is-

merőseinek, hanem én magam. A dolog úgy történt, hogy e-mailen mindjárt kapcsolatba hozott engem is egy ottani lelkésszel meg egy szervezővel, akik pár hét múlva az ausztráliai magyarok egy amatőr színtársulatát hozták Magyarországra turnézni. Ők válaszlevelükben azt írták, hogy meghívnak Paksra az előadásukra és örömmel készülnek a velem való találkozásra.

El is mentem erre az előadásra és a város által rendezett ünnepségen szót kaptam. Megköszöntem a színvonalas előadásukat majd személy szerint át tudtam adni a világ túlsó oldaláról jött magyar vendégeknek a dedikált könyveket. De a helyi művészeket és a város vezetőit is meg tudtam ajándékozni egy-egy példánnyal. A beteg néni nem is sejtette azt, hogy imája és szeretete által mennyi ember megajándékozójává tette őt a Gondviselő Isten – pusztán általam. De én csak egy csepp vagyok abban a tengerben, amit az ő alig pislákoló élete által „apostolkodik" a Gondviselő Isten.

Keresztelő Szent János szavai minden embernek szólnak: Akinek két ruhája van, az egyiket adja annak, akinek egy sincs. Aki Istenben él, az a létével is ajándékozóvá válik. És nincs olyan ember, aki ne tudna ajándékozni.

Boldog, aki hitt az Úr szavának

Az angyali üdvözlet után Mária útra kelt Erzsébethez, aki így kiáltott: „Boldog vagy, aki hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked." Az a Mária boldog, aki mérhetetlenül sokat szenvedett. Sőt! A Szentírás Hétfájdalmú Szűznek nyilatkoztatja ki. Nekünk, híveknek is szól ez az isteni üzenet. Mi, szenvedő emberek is boldogok vagyunk, ha hiszünk az Úr szavának. Idézzünk fel egy életutat a Tamás bátya kunyhója című regényből.

Tamás bátya egy mélyen vallásos, írástudó néger rabszolga, aki később irányította urának a gazdaságát. A gazda nagyon szereti Tamást, viszont annyira eladósodik, hogy kénytelen eladni őt. Tamást kéri a felesége, hogy szökjön el. Tamás azt válaszolja: Ha elszököm, mindenki mást eladnak a házból. Nem tehetem meg, a többiek miatt. Tamás a Bibliát viszi magával. Az út során egy hajó fedélzetén a rácshoz láncolva Jézusról énekel, majd egy 7-8 éves kislány a hajóról a folyóba esik, Tamás egy rúgással kitépi a láncot és a vízbe ugrik. Sikerül kimentenie a kislányt. A kislány apja, Arthur megvásárolja Tamást.

Később az új gazda újságolja Tamásnak: elindítottam az eljárást a törvényes felszabadításodra. Az ok-

mányt pénteken írom alá. Tamás végtelen boldog. Szabad vagyok. Szabad vagyok! Artúr meglepődve mondja: ne ujjong annyira Tamás. Talán rossz dolgod volt nálam? Nem, dehogy, de szabad vagyok!! Éva, a kislányom – akit Tamás kimentett a folyóból – kérte tőlem. Megígértette velem a halála előtt.

Artúrt azonban még az előtt a péntek előtt megtámadták és megölték. A felesége pedig nem hajlandó felszabadítani Tamást. Sőt! Tamásnak az áhított szabadság helyett egy árverésre kellett mennie. Amikor egy vásárló megkérdezi, hogy mit csinált eddig, azt válaszolta, hogy vezette gazdája farmját. Erre arcul csapja a kérdező, mert ezt egy arcátlan hazugságnak tartja. Amikor sorra került Tamás az elárusításon, őt így hirdette meg a kikiáltó: ez egy pompás példány. Ír és olvas. Vezette a gazdája farmját. Az új tulajdonos hatalmas árat fizet érte.

Tamásnak ezt az új gazdáját kérdezik a vásárlók: magánál meddig képesek dolgozni? Az erősebbek 6- 7 évig. A többiek 3 év alatt elhasználódnak. Azelőtt még csak gyógyítottam őket. Kár, meg csak gond volt velük. Nekem nem szokásom kímélni a niggereket. Ha meghal egy néger, másikat veszek helyette. Így sokkal jobban járok. Most jó árut sikerült szereznem vele. A többi elnyűtt egy kicsit.

Aztán következnek a hétköznapok. Gyapotszedés után vánszorognak haza a rabszolgák a leszedett terméssel. Tamás odaszól az egyik asszonynak: Mi a baj? Meg fognak verni. Nem szedtem eleget. Várj. Add ide a zsákodat. A saját zsákjából egy részt áttesz az asszony zsákjába.

Másik asszony inti: ne Tamás! Bajod lesz belőle. Tamás: mit számít az, hogy ki szedte! A gazda volt élettársnője: ha tudnád, milyen helyre kerültél, nem tennél ilyet. Csak a magad bőrét mentenéd. Tamás nem hátrál meg, hanem énekelni kezd Jézusról. A többiek is énekelnek, miközben vánszorognak hazafelé.

Hazaérkezve az egyik felügyelő néger rohanva jelenti a gazdának: Uram! Van egy kis bajunk az új fiúval, Tamással. Mi baj van vele? Több gyapotot szedett, mint bárki más, de egy csomót beletömött Luszi zsákjába. A saját szememmel láttam. Meg merte tenni? Akkor ideje, hogy betörjük a fickót. Őt is, Luszit is. A nő lusta. Támadt egy ötletem. Egyszerre tanítjuk őket móresre. Gyere! Aztán korbácsot véve a kézbe mondja Tamásnak: nem azért vettelek drága pénzen, hogy csak ilyen közönséges munkát végezz. Ó, nem. Dehogy. Magasabb terveim vannak veled. Az ám. Hamarosan megteszlek felügyelőnek. Hajcsára leszel a többieknek. Érted? Az első lépést megteheted még ma.

Fogd ezt a Luszi nevű nőt és megkorbácsolod. Alaposan. Nem korbácsoltam én soha, uram. És nem is tudnám megtenni. Nem visz rá a lélek. Nemet mondasz a parancsomnak? Nem uram. Csak azt mondtam, hogy én…

Az úr ököllel arcába vág. Fickó! Te oktatsz ki arról, hogy mi a jó, mi a rossz? Tamás: ez a szegény asszony nagyon beteg. És én nem tudnám megkorbácsolni soha. Ha úgy gondolja, hogy megöl érte, nem tehetek ellene semmit. Én még az életemért sem emelek kezet erre az asszonyra. Mert ez bűn.

Micsoda? Ez bűnösnek nevez bennünket. Hallottátok? Nahát! Mekkora égi áldás szakadt ránk. Egy jámbor prédikáló szent jött ide. Fickó? Olvastad a Bibliát? Szolga! Fogadj szót a gazdádnak. Nem én vagyok a gazdád? Talán nem én fizettem érted? Fickó! Há…? Nem vagy az enyém? Üti… gyerünk! Felelj nekem, fickó! A lelkemet, a lelkemet nem veheti meg senki. A lelkedet? Szamkó, Kimbó Gyertek! Pattanjatok, ha szólok!

Elkapjátok ezt a fickót és betöritek! Most! Nyomban! És kezükbe nyomja a korbácsot. Alaposan betöritek. Hogy örökre megemlegesse… Örökre!

Tamást kikötik és félholtra korbácsolják. Tamás összetörten fekszik a földre terített fekhelyén és énekel. Az úr volt élettársa mossa a sebeit és elhaló

hangon mondja: Figyelj ide Tamás! Hiába próbáltad meg. Nincs semmi értelme. Az ördög kezében vagyunk. Innen nincs menekvés. Megitatja, majd: nincs menekvés sehová... Nincs mérföldekre fehér ember, aki tanúsíthatná, ha agyonvernek vagy elevenen megégetnek. Én tudom. Rajtam már 5 éve tipor a csizmájával. Tamás alig hallhatóan: tudom, sokat szenvedtél. Csak nem annyit, mint Jézus, amikor… amikor…

Kesszi: itt fekszel félholtra verve és Jézusról beszélsz? Igen, Kesszi. Róla.

És elhaló hangon énekelni kezd Jézusról.

Tamás bátya még sokat szenvedett, később halálra korbácsolták, de csak a testét ölhették meg. A hitét nem tudták elvenni. Boldogok, akiket üldöznek az igazságért. Boldogok azok, akik hisznek annak, amit az Úr mondott… Ő már odaát minden földi boldogságnál jobban boldog. Szelleme elevenen terjedt tovább a róla szóló regény lapjairól, és felébresztette a nemzet lelkiismeretét.

Számtalan rabszolgának adta vissza az annyira áhított szabadságot, a boldogságot. Tamás bátya hasonlított a Szűzanyára, aki szenvedései ellenére is boldog volt, de nem csak boldog, hanem másokat is boldogító.

Jézus hozzánk akar tartozni

Nagy örömet hirdetek nektek: Megszületett a Megváltó. Közénk született. Hozzánk akar tartozni. Hozzánk, emberekhez. Méghozzá milyen emberekhez?

Mint Dávid király, aki házasságtörő és gyilkos volt. A választott néphez, akik nem fogadták be. Csak néhány egyszerű pásztor, akik egy istállóba tudtak neki helyet adni. Meg később Péterhez, aki elárulta. Meg hozzánk, mai emberekhez, akiket alig érdekel más, mint a saját jólétünk. Jézus hozzánk akar tartozni.

A katonaságnál fél évig egy építkezésen dolgoztunk. Egyik alkalommal a munkából mentünk hazafelé. Fáradtak voltunk, porosak, piszkosak, izzadtak. Rendezetlenül, mint egy horda vonultunk végig az ünneplő Siófokon. Az egyik katonatársunk rokkantat játszott, mint aki csak sántikálva tud menni. Voltak, akik elhitték és szörnyülködve nézték. Egy másik katonatársunk viszont 20 méterrel lemaradva követett bennünket és azt kiabálta: Nem hozzájuk tartozom. Nem hozzájuk tartozom. Mindenki tudta, hogy hozzánk tartozik, de ő egyre csak ezt harsogta: Nem hozzájuk tartozom.

Hát Jézus éppen az ellenkezőjét tette. Ő, az isteni szentség és fönség nem tartozott sem a választott

néphez, sem a korabeli Betlehem lakosaihoz, sem a mai Egyház papjaihoz, híveihez. Mindnyájan egy szánalmas és bűnös csapat vagyunk. Jézus közénk születésével mégis azt harsogja bele a világba, hogy hozzánk tartozik.

A végtelen szent és mindenható Isten hozzánk akar tartozni. Nem azért, mert méltók vagyunk rá. Nem azért, mert megérdemeljük. Pusztán azért, mert így szeret bennünket, ahogy vagyunk és be akar vezetni bennünket az isteni és boldog életbe. Ilyen áron is, hogy utolsónak látszik, ilyen áron is, hogy nem vesszük semmibe. Nem kér tőlünk semmit, csak azt, hogy befogadjuk a szívünkbe és engedjük, hogy megszenteljen bennünket. És azt, hogy fogadjuk be Őt, aki az Egyházában, papjaiban, híveiben jelenik meg. De fogadjunk be szívünkbe minden más embert is, akikkel együtt élünk, akivel csak találkozunk, mert mindenkiben Ő van jelen. Ez a befogadó lelkület szüli meg bennünk a karácsony örömét. Böjte Csaba atya írja, hogyan élte meg ő a befogadás örömét.

A nyári vakáció egyik reggelén csengettek az ajtón. Az egyik lányunk jött vissza az otthonba. Örömmel ugrott a nyakamba, s kérdezte: mikor megyünk a táborba? A kislány egy hosszú tanév után nagyon vágyott hazamenni a szüleihez. Ha-

zavittük a Dévától 200 kilométerre levő otthonába, de pár nap múlva visszajött, mert telefonáltam neki, hogy jöjjön, mert táborba megyünk. Hogy mondjam meg: nem is terveztünk semmiféle tábort, csak nem kellesz otthon, és igazából egy kegyes hazugsággal postáztak vissza...

Így most itt vagyunk a Csónakos partján. Táborozunk, hogy ne csalódjon – ki tudja hányadszor – a gyermek. Ülök a víz partján és nézem a csapatomat. Csapkodják a vizet. Én folyamatosan számolom a fejeket. Mind megvannak. Aztán odajönnek mellém, hozzám bújnak, mesélnek. Az egyik negyedikes lányunk megkér, hogy tetováltassak szép hableányt a mellemre. Miért? – kérdezem. Mert apukának is egy olyan volt. És elindul egy csacsogó kis patak. – Az én apukám nagyszerű apa volt. Igaz, hogy sokat ivott, s egyszer, mikor korbáccsal megvert, kiütötte az egyik szememet. Nem akarta.

Utána apuka is sírt, bánatában nagyon berúgott. Anyuka akkor halt meg, mikor kétéves voltam, öngyilkos lett, mert sokat járt a férfiakhoz. És apu őt is megverte. De én nem leszek ilyen.

Beszélgetünk egy másikkal, aki elmeséli, hogy milyen volt, amikor egy nagyváros állomásán koldult. Nagyon ritkán beszél erről. Most úgy beszél, mint

más a nyaralásról: olyan bácsi is volt, aki egy egész kiflit adott egyszerre. De nagyon kellett vigyázni a rendőrökre. Sokszor kutyával jöttek, s egyszer az egyik társamat meg is harapták a kutyák. Volt egy nagy szemetesláda, oda bújtunk el. És mondja, és mondja…

Aztán odasodródik két testvér, a harmadikat végezték. Szédületes energia tépi ezeket a fiúkat. Nem rosszak, de tíz percenként felsír, visít valaki mellettük. Mint a villámhárító a villámot, úgy vonzzák a 'galibát'. Rájuk szólok, s mint két ma született bárány kunkorodnak mellém. Persze hogy beszélgetünk, és persze, szóba jön az édesanya, akinél csodálatosabb anya nincs, de aki nagyon elfoglalt.

Sokszor megcsodálom Isten hatalmát, aki ilyen végtelen erőssé tudja tenni a gyermekek szüleik iránt érzett szeretetét. Mert én csak azt látom, hogy a gyermekek elsőáldozására a 18 kilométerre lakó anyuka, azokkal a lakkozott körmeivel és azzal a látványos szerelésével, nem tudott eljönni, bár meg volt beszélve és meg is ígérte. A fiúk kérésére egy pár perccel később kezdtük a misét. De nem jött el az évzáró szereplésre sem, és azóta sem jött egyszer se. Megölelem a fiúkat és elismerem, hogy anyuka tényleg nagyon szép, csak az a baj, hogy nincs ideje.

Táborozunk! Isten műve: a tó vize, a gyermekek és minden olyan csodálatos. Végtelenül jól van minden, úgy ahogy van! Sokszor nem értem, hogy egy-egy törékeny gyermek válla hogy tud ennyi tragédiát hordozni. De úgy látszik, hogy nem is ez a fontos. Ezeket a gyerekeket, a sebeket nem kielemeznem kell, hanem szeretettel átölelni és hordozni. Megtenni mindent, hogy ha már karjaim közé sodródtak, Isten akarata szerint alakuljon életük.

Aztán játszunk a vízben. Én vagyok a cica. A gyerekek csapkodnak… Tudom, hogy most kacagni kell és eltalálni, nehogy megint én legyek a cica. Játszunk. Kissé könnyes a szemem, de itt a tó vizében úgyse vehető észre. Végül is Jézus nem azt kérte, hogy megértsük ezt a csodálatos szép világot, hanem azt, hogy szeressük, szeretetté váljunk ott, ahol a legnagyobb szükség van ránk.

Nehéz megtanulni együtt élni a konkollyal. Dobom a labdát, s persze, mindenki kacag: felsültem, újból én vagyok a cica. Úgy tűnik, hogy most semmi más nem fontos, és jól van ez így. A teológián soha nem gondoltam volna, hogy ezek a koszos gyermekek ennyire átszervezik az életemet. Talán majd egyszer még egy hableányt is fogok tetováltatni a mellemre?

Hát ez a karácsony: közénk született az Isten. Hozzánk akar tartozni. És akkor lesz igazi karácsonyunk, ha befogadjuk a felebarátban is hozzánk érkező Istent.

Ki fizet a karácsonyért

A karácsony a legkedvesebb ünnepünk. Mindenkit megajándékozunk. Jézus eljött közénk. Gyerekként eszembe sem jutott, hogy Jézus közénk születésének boldog megünneplése mögött mennyi áldozat rejtezik. Jézus a mi időnkben is újra és újra – különféle módokon – el akar jönni az emberekhez. De ez az eljövetele sokaknak az áldozata árán valósul meg. Idézzük fel Albert Schweitzert, ezt a protestáns lelkészt, hogy neki mibe került az, hogy Jézust elhozza Afrikába és egy kicsit az egész világba.

Schweitzer 1949-ben Afrikában, a gaboni Lambarénében leprásokat ápolt és kezdetleges kórházat hozott létre. Saját kezével is építette a házakat. Ezernyi nehézséggel kellett megküzdenie. Ilyen például: a mérhetetlen szegénységgel küzdő kórháznak küldött gyógyszer szállítmány elveszett. A leprások annyira reménytelenek voltak, hogy nem hittek a gyógyulásban. Nem akartak segíteni semmiben. Egy

eset: nem gyógyul a beteg. Schweitzer: mutasd! Milyen gyógyszert szedsz? De hisz nem ezt adtam. Nem azt a gyógyszert vették be, amit adott nekik, hanem ahogy ők mondták – nagyobbat.

Varázslószerű népi tekintélyek igyekeztek megfélemlítéssel távol tartani az ottaniakat a kórháztól. Egyik eset: a fájdalmában jajveszékelő betegnek sérvműtétre volt szüksége A népi gyógyító megjelent és rémítgette a beteg feleségét, hogy engedelmeskedjen a szellemeknek. A feleség szenvedő, fájdalmában jajgató férjét látva mégis beleegyezését adta a műtétbe. A sikeres műtét utáni napon a gyógyult beteg feleségét kisbabájával együtt holtan találták a patak partján, mert – úgymond – „engedetlen volt a szellemeknek".

A kórház működéséhez pénzt kellett szerezni. Ezért Schweitzer New Yorkban orgona koncertet tartott. Sokan lelkesedtek érte, de mások botrányt keltve, látványosan támadták. Szovjet barátsággal vádolták, mivel Einstein-nel együtt ellenezte a hidrogénbombát. Ezért a sajtóban, rádióban mindkettőjüket kommunista barátnak híresztelték. A Herald Tribune egyik cikkében ilyen szövegezéssel írt róla: Schweitzer kórházában az ágy alatt nemcsak patkányok, hanem vörösök is vannak. Zárjuk be a fertőzés melegágyát. Schweitzer magánlevelezését is ellenőrzés alatt tartották. Az FBI

beépített emberei anyagi források szerzése ürügyén elmentek utána Afrikába, hogy mindenről információt szerezzenek és ellehetetlenítsék Schweitzert és kórházát.

A gaboni hatóságok? Amíg Schweitzer Amerikában a pénz megszervezéséért koncertezett, Lambarénében a katonák ütlegelték azokat, akik az építkezésen dolgozni akartak. A hatalom nevében romboltak és megfélemlítették a falu lakosait. Schweitzer tárgyalt az ideiglenes kormány emberével. Látványos, de hamis ígéretekkel elbizonytalanították Schweitzer munkatársait is. Új kórház építését ígérték, miközben az volt a terv, hogy Schweitzert ugyan nem bántják, de a segítőiket megölik. Egészségügyi szabályok megsértésére hivatkoztak. Miközben Schweitzer kórházában a halálozási statisztikák messze jobbak voltak, mint a Libreville-i állami kórházban. Radioaktív szennyezést okozó szerkezetet csempésztek be a faluba, ahol a gyerekek játszottak. Egyszóval minden lehetséges eszközt felhasználva be akarták zárni a kórházat.

A külső támadások mellett családjával is meg kellett küzdenie. Felesége, Helene sok-sok időt töltött a leprások megsegítésével. Ugyanakkor azt érezte, hogy a családra nem marad idő. Lánya, Rhena szintén nagyra értékelte apja munkáját, de néha elviselhetetlenül

nehéznek és túlzásnak érezte, amit csináltak. Egyik alkalommal így kelt ki: minden embert szeretsz, és a családod? Apa nélkül, férj nélkül élünk. Schweitzer válasza: más anyákat hallgatok. Felesége: kiváló kifogás a filozófia doktorától.

Az említett céltudatos és intézményes szintű támadások hatására a munkatársai közt is megoszlás keletkezett. Az egyik ápolónő tőle akarta megvédeni a betegeket. Orvosai közül is volt, aki bízott az új, támogatott kórház ígéretében. Miközben a kivezényelt katona elmondta, hogy Schweitzer maradhat, de a többieket „ki fogják nyírni".

Az egyre inkább magára maradt Schweitzer megvallja: elfáradtam. És úgy érezte, hogy talán ő maga lett az akadály az új és modern kórház felépítése ügyében. Munkatársaival tartott értekezleten így nyilatkozott: szomorú hírt kell bejelentenem: én vagyok a féreg, amit ki kell vágni. Befejeztem. Indulok haza.

Miközben a befejezést hírül adta, odakint hatalmas tömeg gyűlt össze, miközben a hangos bemondó azt harsogta: azonnal menjetek haza! Mindenki haza! Schweitzer doktor elment. A kivezényelt katonák lökdösődtek, próbálták feloszlatni a tömeget. Ekkor megpillantották a tényleg hazainduló Schweitzert. A tömeg óriási üdvrivalgásban tört ki. Az őrmester kér-

dően nézett a kormányzóra – következzen az erőszak? A kormányzó azonban rádöbbent, hogy mekkora támogató sereget kaphat a Schweitzerért ilyen életre-halálra elszántan lelkesedő tömeg megnyerésével. Ezért taktikát változtatva így szólt: új kórházat építünk, minden támogatást megadva. De ennek a kórháznak a megépítéséhez szükség van Schweitzer doktorra. Albert Schweitzerből, a helyi hatóságok üldözöttjéből egy szempillantás alatt védenc lett.

Schweitzer a világ szintjén is rivaldafénybe került. Hamarosan Nobel díjban részesítették. Ennek összegét a leprás falu építésének befejezésére használta. Schweitzer, Einstein és a többiek hatására betiltották a nukleáris kísérleteket. Apja halála után Rhena, Schweitzer lánya irányította a gaboni kórházat. A kórház ma is működik. Schweitzer szellemiségéből nőtt ki a mai Környezetvédelmi Mozgalom. A legnagyobb sötétségben hirtelen az egész világot elárasztó fény gyúlt.

Karácsony van. 2000 éve a legnagyobb sötétség idején a közénk született Jézus ragyogó fényessége árasztotta el a világot. Sok-sok ünneplő nincs tudatában, hogy kinek köszönheti a karácsonyt. Mi azonban úgy ünnepeljünk, hogy Jézusnak köszönjük meg ezt a túláradó örömünnepet. De ne feledkezzünk meg azokról

a Jézust követőkről sem, akiknek áldozataiból újra és újra közénk születik az Üdvözítő. Sőt: hozzuk meg a magunk áldozatait, hogy általunk is beleszülessen Jézus a körülöttünk élő emberek világába.

Óvatosság vagy vértanúság

Szent István vértanúságát ünnepeljük. Az evangéliumban hallottuk Jézus utasítását: legyetek óvatosak az emberekkel szemben, mert bíróság elé állítanak… megostoroznak benneteket.

Szent István vértanú nem jól csinálta, mert nem volt óvatos? Aztán pedig példaképnek, szentnek állítjuk magunk elé?

Emberileg gondolkozva mondhatjuk: ha Szent István diakónus óvatos és nem beszél olyan keményen, akkor életben hagyták volna és mennyit apostolkodhatott volna. A hit szemével nézve éppen az ellenkezőjét látjuk. Saul jelen volt István megkövezésénél és helyeselte azt. De éppen Szent István vére volt a földbe hullott mag, melyből Szent Pál világformáló apostolkodása megszületett. Nem beszélve arról, hogy a kereszténység történelmében hány emberre hatott vértanúsága. Tehát Szent István a vértanúságával adott mindennél többet a világnak.

Viszont megmaradt a kérdés, mit jelent az, hogy Jézus óvatosságra int bennünket?

Óvatossággal ki lehet, és ki kell kerülni azt, hogy baj ne érjen bennünket?

Ezt szerették volna elérni a békepapok. Sokan éppen az Egyház megmentéséért próbálták kikerülni az egyházüldöző állammal a konfliktusokat. Ugyanebből a megfontolásból fakadóan a hívek közül is sokan vasárnap nem jártak misére, mondván, hogy otthon is lehet imádkozni. Tanárok lemondtak a vallás külső gyakorlásáról. Nem esküdtek templomban, mert a párt megfenyegette őket. Ők csinálták jól? Megvalósították Jézus felhívását, hogy legyetek óvatosak? Gyümölcseikről ismerjük meg a fákat.

Kivételek vannak, de összességében mondhatjuk: azok a hívek, akik lemondtak a vallásgyakorlásról – Magyarország lakosságának jelentős része – azok eltávolodtak Istentől. A tanárok akaratlanul is az Isten ellen kellett, hogy neveljék a gyerekeket. Ez a fajta óvatosság katasztrofális károkat okozott.

Akkor hogyan legyünk óvatosak és ugyanakkor bátor hitvallók?

Aki mindig keményen megmondja, aki mindig figyelmeztet, az mindenkit magára haragít. Aki keresi a veszélyt, az elvész benne. Aki viszont soha nem áll ki,

az biztos, hogy elsikkasztja prófétai küldetését és hittagadó lesz. De nem egy középút kereséséről van szó. Az óvatosság azt jelenti, hogy nem kell kiprovokálni a vértanúságot. Ugyanakkor állandóan késznek kell lennünk az életünk és biztonságunk kockáztatására. Tehát minden helyzetben az óvatosság lelkületével, de a mindenre kész vértanúi bátorsággal kell élnünk.

De akkor ki mondja meg azt, hogy mikor és hogyan álljunk ki és mikor hallgassunk az óvatosság nevében? Ezt Isten fogja megmondani a lelkiismeretünk és a körülmények által. Minden a szívben dől el. Aki Istenért kész mindenre, az abban az órában megkapja a Szentlélek világosságát, hogy kiálljon-e vagy hallgasson. Ha pedig Isten akarata az, hogy beszéljen, akkor nem ő fog beszélni, hanem Atyánk Lelke beszél belőle.

Van e mögött egy emberi bölcsesség is. Szent Ferenc is a szultán elé járult, ez a vértanúságra kész bátorság tette volt. Amikor viszont értesült arról, hogy Algériában kivégezték a ferenceseket, akkor visszahívta a kockázatos helyekről a testvéreket. Ez meg az óvatosság Jézustól kért tette. A minden áldozatra kész ember óvatossága.

Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy ha a tanúságtevő, életet adni kész lelkület megvan bennünk, akkor megkapjuk a világosságot és az erőt ahhoz, hogy be-

széljünk vagy megkapjuk a tisztán látást ahhoz, hogy Isten akarata miatt hallgassunk.

Ilyen volt Mórus Szent Tamás is, aki mindent megtett azért, hogy ne provokálja ki a király haragját, de mivel rákényszerítették az állásfoglalásra, kész volt életét is áldozni és vértanú lett.

Mire hív bennünket Jézus? Arra, hogy érte készek legyünk arra is, hogy életünket adjuk, de arra is, hogy hallgassunk. Ebből a lelkületből fakadóan nem egy álszent, megalkuvó hallgatás lesz, hanem a legmélyebb hitből fakadó hallgatás. Annak a hallgatása, aki tudja, hogy Isten most ezt kéri tőle. Ilyenféle imával fogalmaznám meg: Szűzanyám! Százszor nagyobb kegyelmet eszközölj ki, mint amit én elérhetnék a kiállásommal.

Mit kér tehát Isten? Óvatosságot vagy vértanúi bátorságot? Folyamatosan mindkettőt. Minden helyzetben vértanúi bátorságot, amit folyamatosan az óvatosság lelkületében kell megélnünk.

Jobban szeret, mint az édesanya

Hallottuk a mai evangéliumi szakaszban a drámai a helyzetet. A gyermek Jézus eltűnt. A Szűzanya is bánkódva kereste Jézust. Ekkor csak rövid időre veszítette

el. De később – különféle formában – el kellett veszítenie gyermekét, Jézust. A legjobb édesanyának, Máriának is el kellett veszítenie gyermekét.

Az édesanya szereti legjobban a gyermekét, de hogy hogyan szeresse, azt Isten szeretetéből kell megtanulnia. Hinnünk kell abban, hogy Isten még az édesanyánál is jobban szereti az édesanya gyermekét. Az Atyaisten fiát, Jézust tökéletes szeretettel szereti. Ez a szeretet abszolút csúcsa. De ez nem egyenlő azzal, hogy megóvta minden nehézségtől. Sőt. A legáldozatosabb szeretetre, az életáldozatra hívta. Megengedte neki a legnagyobb szeretet vállalását. Az életáldozatot – másokért való szeretetből. Ez kívülről úgy néz ki, hogy Jézust gyötrelmes halálra adta. Ez az eszmény minden ember számára, ez az eszmény minden édesanya számára is.

Ez alapszinten a természetes világban is így van. Az az édesanya, aki nem tudja elveszíteni gyermekét, aki csak és kizárólag a gyermek kedvét elégíti ki, az elkényezteti. Az szükségszerűen zsarnokot nevel belőle. A nevelés lényegéhez tartozik, hogy a gyermeket rá kell vezetni arra, hogy tudjon lemondani, tudjon áldozatokat hozni. Amikor az édesanya fájdalmas dolgot kér gyermekétől, én ilyenforma imát javasolok: Szűzanyám! Százszoros kegyelmet adj most gyermekemnek, akinek most fájdalmat kell, hogy okozzak.

Aztán jönnek olyan bajok, amiket nem tudunk kikerülni. A gyermek beteg lesz. Ugyanezzel a lelkülettel imádkozhatunk: Szűzanyám: ha kell, csodával gyógyítsd meg. Csak akkor legyen beteg, ha Istennek az akarata ez a betegség. Hiszem, hogy ezt gyermekemnek és sok másnak a lelki javára – szeretetből – adja Isten. Szűzanyám: adj erőt hozzá gyermekemnek. Nekem és mindenki másnak pedig százszoros kegyelmet ez által a kereszt által.

A keresztény édesanya aggódik gyermeke lelkéért is. Higgyük: Isten mindig meghallgatja a gyermek lelki javáért mondott kérésünket. Ez azonban nem azt jelenti, hogy meg is mutatja az eredményt. Viszont ez egy újabb és állandó lehetősége lesz az édesanyának. Ha egy édesanya nem látja gyermekének lelki jövőjét, akkor minden rágondoláskor újabb 100 annyi kegyelmet kérjen neki és mindenki másnak is, akit csak Isten meg akar menteni ez által a fájdalom és aggódás által. Az, hogy nem látom az eredményt, az egy lehetőség a még nagyobb hitre és folyamatos Isten-kapcsolatra.

Fogyatékos gyereket ne vállaljon az édesanya? Az egyiptomi fáraó lányának szavai minden anyának szánt isteni szavak: neveld fel nekem. A gyermek nem az édesanyáé. Isten „csak" rábízta, hogy nevelje fel

neki. Aki egy fogyatékos gyermeket vállal, az lélekben elveszíti az anyai sikert.

Rengeteg áldozatot kell hoznia – még többet, mint az egészséges gyermekért és nem lesz látványos sikere. Nem fogják mondani az emberek, hogy milyen aranyos. De a belső örömöt meg fogja kapni. Annyi szeretetet fog kapni tőle – valószínűleg többet is – mint egy egészséges gyermektől kapna. Aki előzetesen megtudja, hogy sérült lesz gyermeke és az abortusz mellett dönt, az egy lelkét egész életére beárnyékoló bűnt és bűntudatot vesz a vállára. Egy emberi lény meggyilkolásának rettenetes terhét.

Más esetben a szülők sokszor egy jó szándékból, egy rosszul értelmezett felelősségből döntenek az abortusz mellett. Például azért, mert nem látják az anyagi feltételeket a gyermek felneveléséhez. Való igaz: Felelősséggel kell tervezni egy családot. Azonban bűn árán, egy magzat meggyilkolása árán soha.

Miért? Először is azért, mert illúzió az, hogy a szülők garantálhatják a gyermek eredményes fölnevelését. Hány szülő megtesz mindent gyermekéért, hogy biztosítson mindent neki. És tele van a világ szüleiket nem szerető és elrontott életű gyerekekkel. A szülők elveszíthetik a munkájukat. Beteggé válhatnak. Ne adj Isten meg is halhatnak. Az iskola, a tanárok, a diák-

társak pedig ugyanolyan befolyást gyakorolnak a gyerekre. Minden szülői igyekezet ellenére elronthatják azt a gyereket. De ha el nem is rontják, biztos, hogy nagyon komolyan befolyásolják életét. A közmédia állandóan bombázza a rosszal a gyereket. Ettől nem lehet megóvni. Ezen túlmenően: a gyerek egy önálló lény, aki akkor is szembe fordulhat a szülőkkel, ha mindent megkap tőlük. Aztán ott a változó világhelyzet. Hány országban van háború… Nincs garancia semmire. Boldog az a szülő, aki Istenben bízik, nem önmagában.

Egy házaspárnak megszületett a gyermeke és fogyatékos lett. Az orvosok nyomatékosan tanácsolták nekik, hogy ne vállaljanak több gyereket, mert a többi is ilyen lehet. A szülők azt válaszolták: ha ilyen lesz a többi, akkor őket is szeretni fogjuk. Így született meg a második majd a többi is sorra. És mindegyik egészséges lett. Amikor megismertem őket, akkor nyolc gyerekük volt, de két árva gyereket is befogadtak mellé-jük. Az első és beteg gyermek ajándékká vált az egész család számára. A többi gyerek éppen beteg testvérük által tanulta meg azt, hogy odafigyeljenek mindenki másra. Megtanulták egymást szolgálni. Nem véletlen, hogy felnőtt korukban jellemzően nagycsaládot alapítottak. A családi élet példaképei lettek. Rendszeresen

összejárnak. Amikor együtt vannak az unokákkal, akkor 70 főre főznek. Hány családnak adott bátorítást az ő példájuk – nem tudom. De az biztos, hogy sok család életét befolyásolták jó irányba, szeretetüket látva. Isten gondoskodott arról, hogy a televízió sok-sok ezer nézőjéhez is eljusson életük tanúsága.

Azok a szülők tesznek legtöbbet gyermekükért, akik hisznek abban, hogy Isten jobban szereti gyermeküket, mint ők – mármint a szülők – saját maguk. És boldogok azok a szülők, akik Istenért merik kockáztatni gyermekük jövőjét is. Azok a szülők nem hordoznak fölösleges terheket, csak amit Jézus tesz a vállukra. Az ő terhe pedig könnyű, az ő igája édes. Az ilyen szülőknek a gyermek könnyű teher lesz és áldás meg boldogság. Édesanyák, akik a legnagyobb anyai szeretettel szeretitek gyermekeiteket, ne feledjétek el soha: Isten még nálatok is jobban szereti gyermeketeket.

Perlaki Flórián életrajza

1947. aug. 31-én született Csanádapácán

1948–1962	Szeged
1962–1966	Kecskeméti Piarista Gimnázium
1966–1973	Szegedi Szeminárium
1966–1968	Katona Nagyatádon
1973–	Papszentelés

Papi állomáshelyei:

1973–1974	Békéscsaba – káplán
1974–1976	Mezőkovácsháza – káplán
1976–1977	Szeged-Újszeged – káplán
1977–1982	Domaszék – káplán
1982–1991	Dombegyház – plébános
1991–1995	Elek – plébános
1996–2002	Mórahalom – plébános
2002–2003	Tanulmányi szabadság – Olaszország és Kenya
2003–2006	Pitvaros – plébános
2006–2 hó	Mindszent - plébános
2006–	Szeged-Újszeged lelkész

Tartalom

Jókívánság Mária lelkületével 5
Úgy éljünk, mint akinek hatalma van 9
A leprások és a mai világ 14
Akárhonnan Jézushoz 19
A feltámadás tanúságtevője 24
Világi apostolok sikerei 29
Pünkösd és a dominó hatás 34
A dominó hatásban rejlő lehetőségeink 39
Keresztelő János és az okos telefon 42
A futballsztár zarándoklata 47
Próféta a saját házában 52
Amikor Isten a szervező 55
Mi táncolni megyünk 60
A hívő búcsúzkodó lelkülete 65
Bűnbánat és gyónás 70
A sziámi ikrek műtétje 74
Mibe kerül a megbocsátás? 79
A lelki gazdagság veszélye 84
Szeretet vagy pontosság 88
Karok lábak nélkül világbajnok 94
A Titanic és az Isten 98
A gyengeségbe öltözött Krisztus király 102
Mit kérjünk az imában? 106

Készítsetek utat Hawkingnak és mindenkinek .. 111
Akinek két ruhája van 114
Boldog, aki hitt az Úr szavának 118
Jézus hozzánk akar tartozni 123
Ki fizet a karácsonyért 128
Óvatosság vagy vértanúság 133
Jobban szeret, mint az édesanya 136